PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ZÎMBET OPTIMIST PENTRU ROMA

...Ni-l oferă boxerul NICOLAE GÎJU în numele celorlalți medaliați cu aur la Balcaniada de la Istanbul — Vasile Antoniu, Gheorghe Chivăr și Vasile Mariuțan.

Peste două săptămîni, la Roma, vor începe Campionatele europene. Prin comportarea bună avută la Balcaniadă cei patru «au forțat», credem, mîna selecționerilor și alături de ceilalți colegi de echipă vor apăra culorile noastre în Italia. Tuturor le urăm mult succes!

Foto: Paul ROMOȘAN

CURSA PĂCII la a XX-a ediție

Nr. 9 (200) Anul XX MAI 1967

RUGBI

PLEDOARIE PENTRU O „NAȚIONALĂ" CU ADEVĂRAT REPREZENTATIVĂ

FOTBAL

NUNWEILLER III Sfîrșitul „POVEȘTII NOASTRE"

UNIVERSITATEA CLUJ la răspîntie

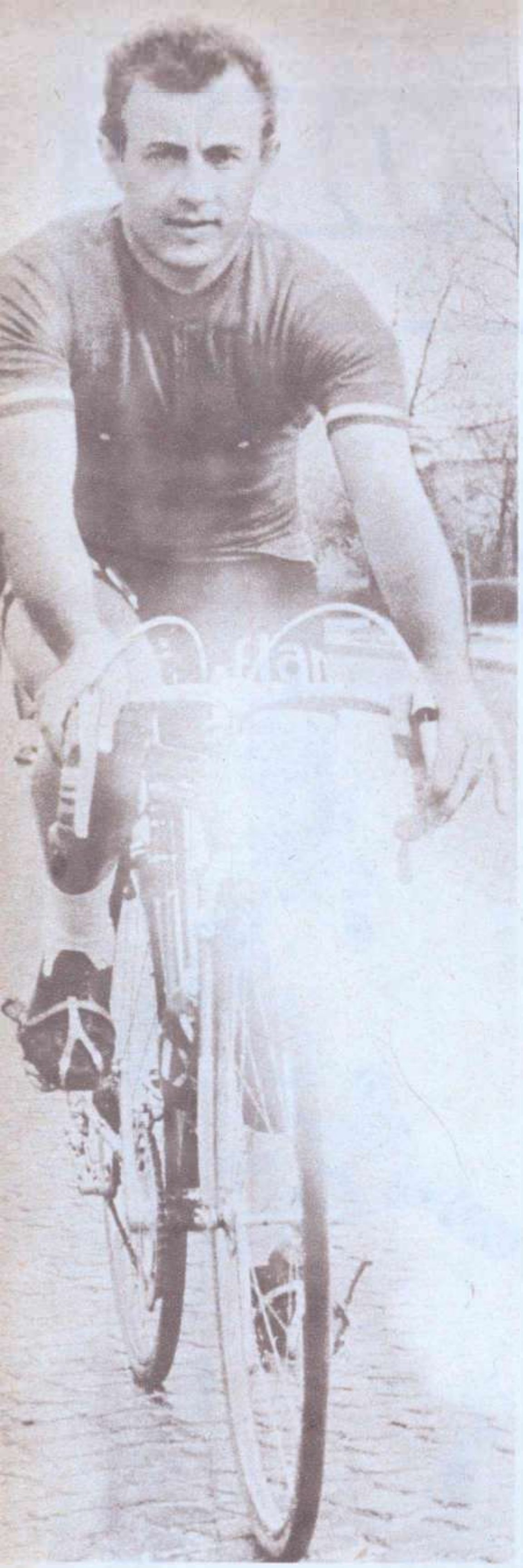
Interviul nostru: OAIDĂ

CURSA PĂCII

Gabriel Moiceanu:

EDIȚIA JUBILIARĂ

UN PUTERNIC STIMULENT PENTRU NOI TOȚI

Gabriel **MOICEANU** este gata de start.

Ion **COSMA**, un experimentat rutier.

Ștefan **SUCIU**, debutant în Cursa Păcii.

La ora cînd scriem aceste rînduri, țările care își vor alinia reprezentanții la cea de a XX-a ediție, jubiliară, a CURSEI PĂCII, sînt cunoscute doar în parte. Se scontează într-un record de participare, pe prezența la startul întrecerii a celor mai valoroși cicliști amatori, reprezentînd toate cele cinci continente de pe glob. Faptul n-ar constitui de altfel o noutate. Interesul suscitat de această importantă cursă a atras de la o ediție la alta tot mai numeroși concurenți, iar numărul țărilor ale căror drapele au fost arborate pe marile stadioane de pe traseul competiției a atins pînă în prezent cifra de 33. În afara cicliștilor din 26 de țări europene, pe șoselele care leagă cele trei națiuni organizatoare ale CURSEI PĂCII au fost înregistrați, cu prilejul edițiilor anterioare ale acestei importante confruntări a ciclismului amator, alergători din Africa (Tunis, Maroc, R.A.U.), Asia (Liban și India), continentul american (Cuba) și Australia.

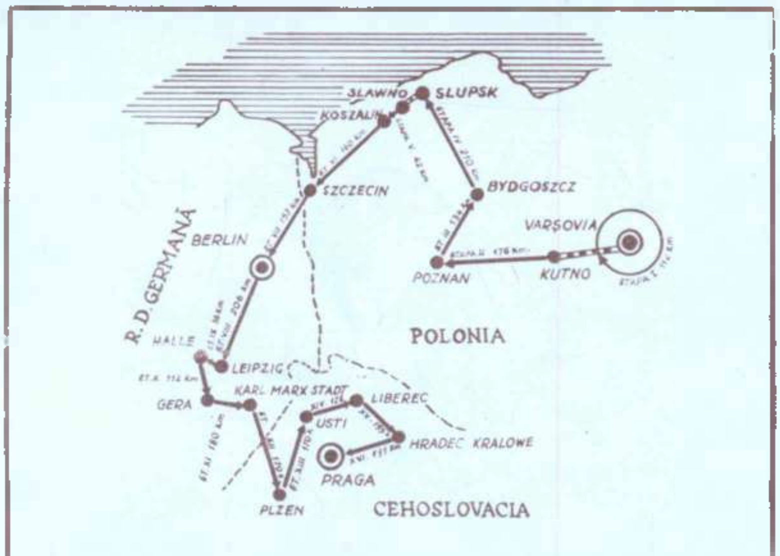
CURSA PĂCII, la cea de-a XX-a ediția ei, programată să se desfășoare în acest an între 10 și 25 mai, a format obiectul unor intense pregătiri atît din partea organizatorilor, cît și a alergătorilor vizați să ia startul în maratonul ciclist al celor 2 281 km. Competiția, a cărei dificultate este astăzi unanim recunoscută, de la prima și pînă la cea de-a XIX-a ediție a sa, nu a oferit prilejul decît unui singur rutier să-și înscrie de două ori numele pe tabelul învingătorilor. Acesta a fost *Gustav Schur*, valorosul reprezentant al R.D. Germane, care, de altfel, a deținut și recordul participărilor în Cursa Păcii: 12 (!). Spunem *a deținut*, întrucît, de curînd, recordul lui a fost egalat de inepuizabilul *Kolev*, celor mai fideli combatanți ai competiției, tenacele nostru alergător *Gabriel Moiceanu*, care, de la 20 ani și pînă la cei 33 pe care îi are, și-a înscris de 8 ori numele în fișele de concurs ale întrecerii.

Vorbind de fidelitate față de Cursa Păcii, trebuie menționat și un alt aspect al acesteia. Așa spre exemplu, numele *Vedell Ostergaard* (Danemarca) a fost înregistrat în caravana marii competiții pe parcursul a 15 ediții. Între anii 1950 și 1956 în postura de concurent, iar în continuare, la alte ediții, în aceea de conducător al echipei Danemarcei.

Patru țări au fost reprezentate la toate cele 19 ediții ale cursei Varșovia-Berlin-Praga și, bineînțeles, cicliștii lor nu vor absenta nici de la ediția jubiliară. Este vorba de Cehoslovacia, Polonia, Bulgaria și România.

Dintre cei 9 alergători români vizați de selecționeri pentru participarea probabilă la actuala ediție a Cursei Păcii, doar trei au primit votul de încredere încă după primele concursuri de verificare ale sezonului. Este vorba de *Gabriel Moiceanu*, *Ion Cosma* și *Ștefan Suciu*. Iată-l așadar pe Moiceanu în situația de a se apropia cu încă o ediție de recordul absolut al participărilor, deținut în comun de Schur și Kolev. În ceea ce-l privește pe Cosma, prezențele acestuia la Cursa Păcii s-ar ridica la cifra cinci, iar pentru Ștefan Suciu, ar fi prima încrustație pe răboj.

În situația sa de decan de vîrstă, de veteran al cursei despre care vorbim, precum și din alte motive (Moiceanu are 3 victorii de etapă în edițiile anterioare ale acestei competiții — ceea ce, trebuie să recunoaștem, constituie

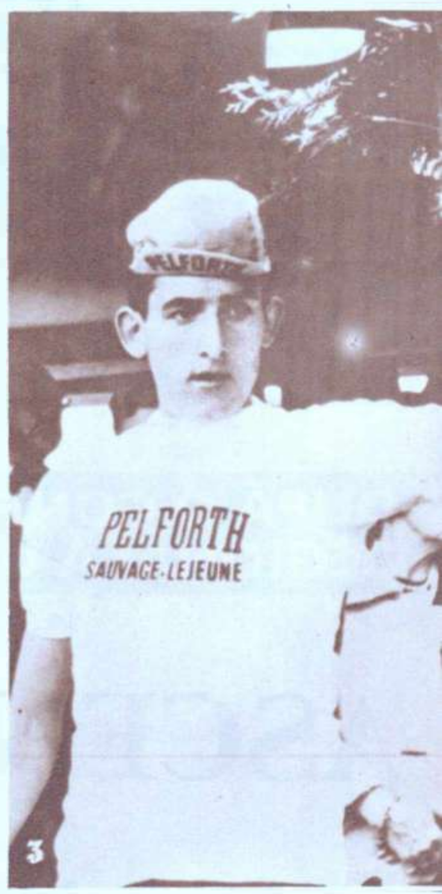
Traseul celei de-a XX-a ediții a «Cursei Păcii»: Varșovia—Berlin—Praga.

Cîștigătorii celor XIX ediții ale CURSEI PĂCII (individual și pe echipe)

1948	Varșovia-Praga Prosinek (Iugoslavia)	— Polonia
	Praga-Varșovia Zorici (Iugoslavia)	— Polonia
1949	Vesely (Cehoslovacia)	— Franța
1950	Emborg (Danemarca)	— Cehoslovacia
1951	Olsen (Danemarca)	— Cehoslovacia
1952	Steel (Anglia)	— Anglia
1953	Pedersen (Danemarca)	— R.D. Germană
1954	Dalgaart (Danemarca)	— Cehoslovacia
1955	Gustav Schur (R.D. Germană)	— Cehoslovacia
1956	Krolak (Polonia)	— U.R.S.S.
1957	Hristov (Bulgaria)	— R.D. Germană
1958	Pit Damen (Olanda)	— U.R.S.S.
1959	Gustav Schur (R.D. Germană)	— U.R.S.S.
1960	Hagen (R.D. Germană)	— R.D. Germană
1961	Melehov (U.R.S.S.)	— U.R.S.S.
1962	Saidhujin (U.R.S.S.)	— U.R.S.S.
1963	Ampler (R.D. Germană)	— R.D. Germană
1964	Smolik (Cehoslovacia)	— R.D. Germană
1965	Lebedev (U.R.S.S.)	— U.R.S.S.
1966	Bernard Guyot (Franța)	— U.R.S.S.

Trei mari învingători ai Cursei Păcii: Melehov (U.R.S.S. — foto 1), victorios în ediția 1961; Ampler (R.D. Germană — foto 2), laureat al ediției din 1963; Guyot (Franța — foto 3), învingător în ediția din anul trecut.

răspunde la cîteva întrebări.

— *Cum apreciezi prezența reprezentativei noastre de ciclism la cele 19 ediții ale «Cursei Păcii» disputate pînă în prezent?*

— Destul de modestă. În afară de anii 1948 și 1964, cînd echipa României s-a clasat pe un merituos loc II, iar în 1961 ea a ocupat locul III în clasamentul general pe echipe, în rest, comportarea noastră, a cicliștilor, nu s-ar putea spune că ar fi strălucit.

— *Și cărui fapt consideri că-i puteți atribui lipsa de strălucire? Nu cumva unei insuficiente pregătiri?*

— Personal nu vreau să mă scuz și nu intenționez să-i scuz nici pe ceilalți colegi. Participînd în «Cursa Păcii» am stat de vorbă deseori cu mulți dintre alergătorii străini care mă impresionau. Am vorbit cu Schur, cu Dalgaart, cu Melehov și cu mulți alți sportivi de valoare care și-au înscris de altfel numele printre cîștigătorii acestei întreceri. Din discuțiile purtate mi-am dat seama că, în raport cu noi, toți ceilalți cicliști nu aveau nici mai mulți kilometri în picioare, de rulaj, și nici nu beneficiau de cine știe ce secrete în pregătire. Și totuși...

— *Și totuși?*

— Aleargă mai bine ca noi. Pentru ei, ploaia, grindina sau lapovița, frigul pătrunzător nu constituiau obstacole care să-i impresioneze. Pedalau cu aceeași vigoare sau mai mult. Tocmai în aceste momente critice dezlănțuiau atacuri.

— Fără discuție că este vorba și de așa ceva. În plus aveam de-a face și cu unele valori de necontestat, pe care, ca să le biruim, ar fi trebuit neapărat să le opunem valori similare. Francezul Bernard Guyot, cîștigătorul ultimei ediții a «Cursei Păcii», este un exemplu cum nu se poate mai edificator. La puțin timp după frumoasa sa victorie, el a devenit profesionist, iar de curînd a obținut un strălucit succes, învingîndu-l într-o cursă chiar și pe rutinatul și multiplul campion al Franței, Jacques Anquetil.

— *În concluzie, pentru «Cursa Păcii» nu întrezărești nici o posibilitate de obținere a unor rezultate mai bune? Mă refer, bineînțeles, la cicliștii noștri.*

— N-am spus asta. Cu mai multă insistență din partea noastră sînt convins că putem realiza mai mult și aceasta am vrea s-o demonstrăm acum cu prilejul «Jubiliarului».

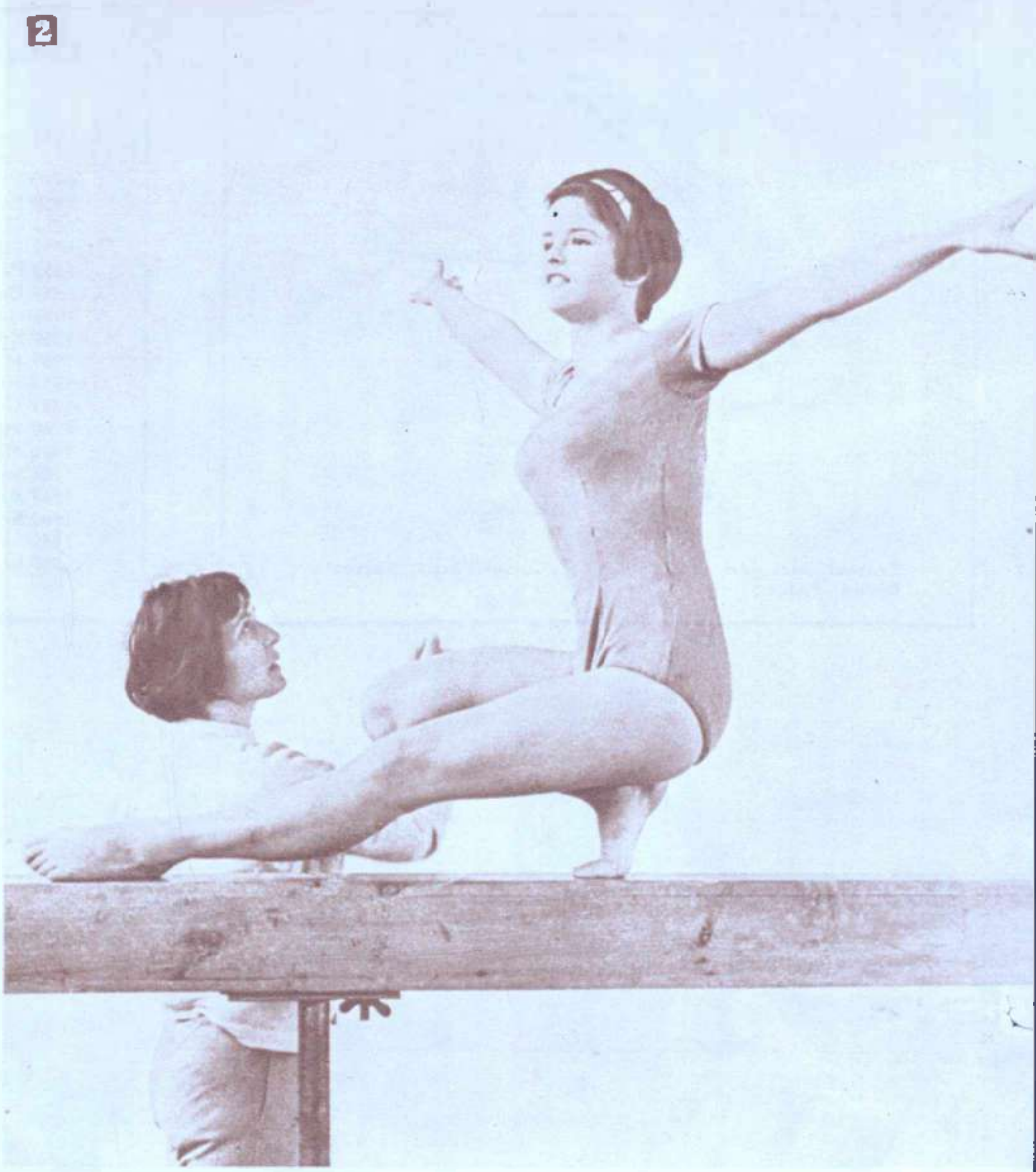
— *Cu cine veți forma echipa în «Cursa Păcii»?*

— În urma concursurilor de verificare din R.D. Germană urmează să fie aleși ceilalți trei cicliști din rîndurile selecționabililor Ziegler, Ciocan, Ciumeti, Gh. Suciu, Grigore și Moldoveanu.

Credem că sîntem în asentimentul dv, dragi cititori, atunci cînd urăm echipei care ne va reprezenta la această a XX-a ediție a «Cursei Păcii» mult succes, în spiritul celor declarate de Gabriel Moiceanu.

1

2

3

DUPĂ O CONFERINȚĂ REGIONALĂ U. C. F. S.

ASCENSIUNI BĂCĂOANE

Pe harta sportivă a regiunii Bacău petele albe sînt pe cale de dispariție. Cartografii înregistrează noi și noi cote, unele atingînd «culmile alpine» ale categoriei A, noi și noi izvoare, îndeosebi la «elementul gimnastică feminină»...

...Cifrele acelora care-și iau rucsacul sîmbăta și pornesc să se înfrupte cu kilometrii și înălțimile, ale acelora — fără nume sonore — din recuzita cărora nu lipsesc tenișii, bascheții sau crampoanele, îndrăgostiți de campionatele în familie, ale asociațiilor lor sportive, ale acelora care se mîndresc de a fi purtători ai Insignei de polisportiv, toate aceste cifre au început să capete proporții. De la ordinul zecilor și sutelor s-a ajuns la ordinul miilor și zecilor de mii...

...Sportul băcăoan începe să fie «cineva» pe arena performanței naționale. La apelul elitei răspund «prezent» în acest an **HANDBALUL, VOLEIUL, ATLETISMUL, GIMNASTICA, TIRUL**: echipa masculină Dinamo Bacău, echipa masculină Viitorul T.C. Bacău, atleții Elisabeta Baciu și Iancu Orghidan, precum și reprezentativa regională, gimnastele Maria Andrioaie și Felicia Dornea, pistolarul Mihai Grosaru. În toamnă, posibil, va răspunde «prezent», spre marea bucurie băcăoană, și **FOTBALUL**...

Harta sportivă a regiunii Bacău capătă astfel tot mai mult relief. Dar tabloul va fi cu adevărat întregit abia atunci cînd petele albe, lipsurile, vor fi trecute în «patrimoniul» trecutului...

4

6

7

1. «Zborul libelulei». Felicia Dornea — «libelula» — are 12 ani și este campioană națională de gimnastică la individual compus (junioare mari). Cunoscătorii în materie îi întrevăd Feliciei mari perspective, considerînd-o în stare să devină, datorită talentului, sîrgului în pregătire și asistenței deosebit de competente din partea antrenorilor ei, profesorii Marina și Mircea Bibire (soți), o «Vera Ceaslavska a României». Privesc: Maria Andrioaie (17 ani), Gabriela Constantinescu (13 ani) și Cristina Duman (13 ani).

2. Șlefuirea grației. Maria Andrioaie, gimnasta nr. 1 a regiunii Bacău, se numără printre fruntașele în ale grației din țara noastră. I s-a decernat, recent, titlul de campioană republicană școlară, iar anul trecut și-a îndeplinit norma de maestră a sportului, făcînd parte și din echipa României care a evoluat la campionatele mondiale de gimnastică de la Dortmund, în R.F. a Germaniei. Antrenoarea ei, profesoara Marina Bibire (în fotografie — o corectează pe Andrioaie în timpul unui exercițiu la bîrnă), este foarte încîntată că numărul mare de ore de lucru nu le împiedică pe elevele sale să fie fruntașe și la învățătură. Un alt centru puternic al gimnasticii feminine din regiunea Bacău se află în orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej (antrenori: profesoara Emilia Ionescu și Marcel Duncan; campioane: Sînzeana Paraschiv, la junioare mici, și Petruța Paciurcă, la copii).

3. Elisabeta Baciu, din Roman, elevă a antrenorului Olimpiu Constantinescu-Nehoi, este recordmana națională de junioare la 800 m — 2:06,6. Dacă progresele sale vor continua în ritmul ultimilor doi ani, candidatura ei pentru un loc în echipa de atletism a României care va participa la Jocurile Olimpice din 1968 nu va putea fi atacată. Se cuvine să menționăm aici că Elisabeta Baciu, cea mai valoroasă atletă băcăoană, a avut un rol însemnat în promovarea reprezentativei regionale de atletism din categoria B în A. Exemplul ei constituie unul din cele mai puternice argumente în favoarea afirmației că acolo unde se lucrează cu pasiune, chiar dacă nu a existat tradiție, se obțin rezultate de care să nu-ți fie rușine să stai cu fruntea sus.

4. Echipa masculină de volei Viitorul T.C. Bacău a luat ființă în urmă cu nouă ani. În 1966 a realizat marea performanță, promovînd în seria întîi a categoriei A. Fericitul eveniment a coincis și cu promovarea în aceeași categorie a echipei feminine de volei Țesătura Piatra Neamț. Dar coincidența n-a mai continuat, întrucît fetele, neavînd condiții de antrenament în prima parte a campionatului, au acumulat prea multe puncte negative ca să mai poată evita retrogradarea. Echipa Viitorul T.C. are un mare susținător în persoana inginerului Aurel Rusei (fost voleibalist și rugbist), directorul Trustului regional de construcții. În fotografie, antrenorul echipei Viitorul T.C., profesorul Vasile Ghenade și elevii săi: Mihai Timofte, Petrișor Vasile, Mihai Leporda (în picioare, de la stînga spre dreapta), Doru Rednic, Emanuel Iliuță, Virgil Moșescu, Ion Ciuhureanu și Adrian David (jos, aceeași ordine). Lipsesc din imagine: Matei Costea și Nicolae Țarălungă.

5. O altă mîndrie a regiunii este și echipa masculină de handbal Dinamo Bacău, titulară a categoriei A de șapte ani consecutiv. În acest campionat, Dinamo Bacău speră să termine întrecerea pe locul III. Speranța este îndreptățită, mai ales dacă se are în vedere că din echipa României, campioană mondială de tineret, au făcut parte și doi băcăoani: Teodor Coasă și Petre Papp. În fotografie, echipa de handbal Dinamo Bacău. Rîndul de sus, de la stînga spre dreapta: profesorul Lascăr Pană (antrenorul echipei), Mihai Horobăț, Teodor Coasă, Claudiu Cervenca, Petre Papp, Ioan Paraschiv, Marin Badea. Rîndul din mijloc: Mihai Samson, Ion Gerhardt, Petre Avramescu, Alexandru Mengoni, Nicolae Dandu. Rîndul de jos: Petre Botin, Ion Negovan (portar), Gheorghe Anca (portar), Adolf Czika (portar), Mircea Stănescu. Media de vîrstă a echipei este de 22 de ani. Cel mai eficace — Horobăț.

6. Și boxul băcăoan începe să se afirme. Două exemple: Ion Ababei (în fotografie) a cucerit locul secund la categoria cocoș, în cadrul campionatului republican rezervat juniorilor mici; Toni Mircea, din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, a primit centura de campion republican de juniori mici la categoria hîrtie.

7. Un grup de boxeri anonimi azi, însă mîine... Imaginea i-a surprins pe sportivi în timpul unui «box cu umbra», la stadionul «23 August» din Bacău (a cărui vedere din avion este prezentată în pagina din stînga).

Texte: Horia **CRISTEA**

Fotografii: Paul **ROMOSAN**

60 de secunde cu antrenorul TEAȘCĂ

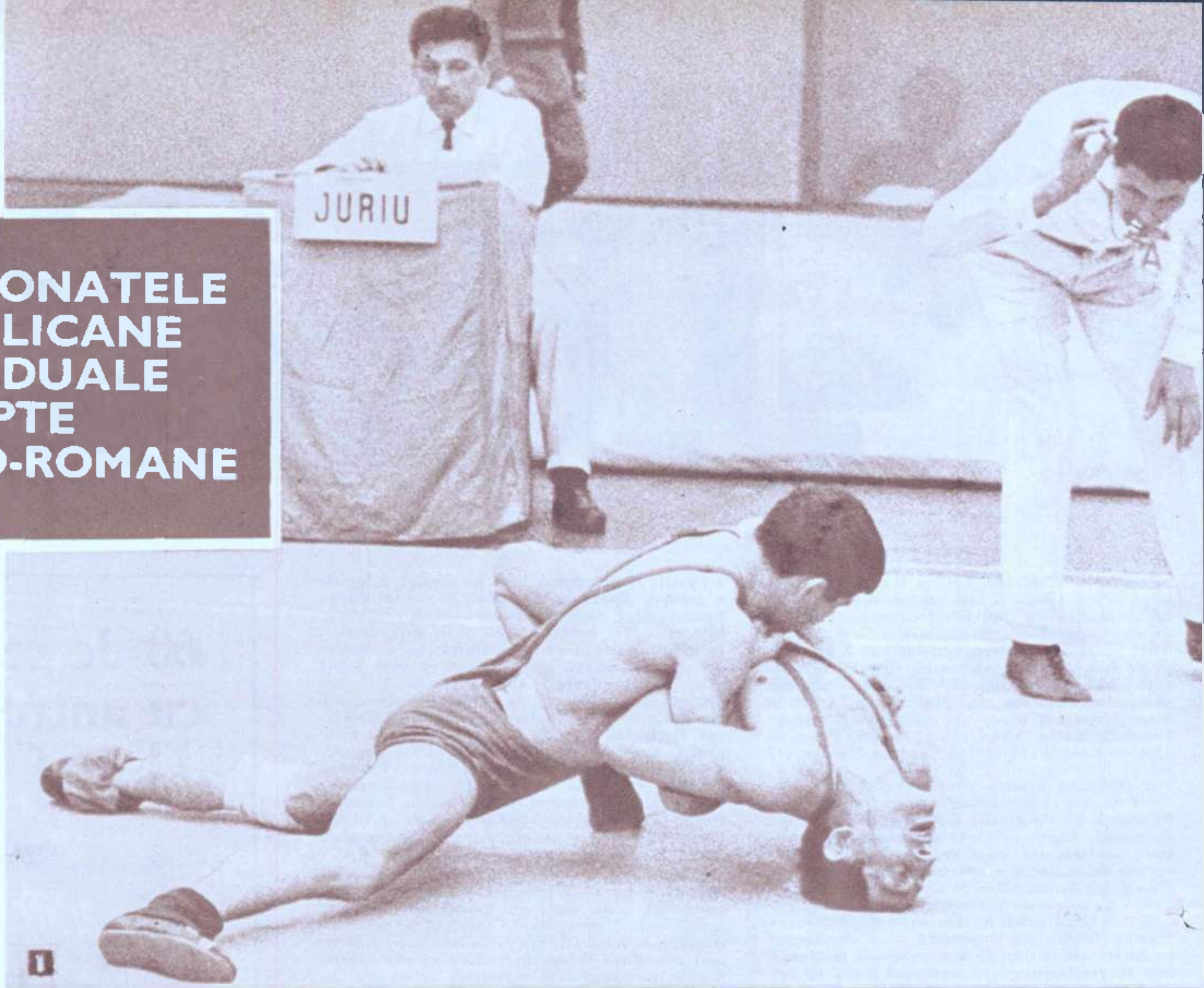
Antrenorul de fotbal **Constantin Teașcă** este bine cunoscut. Și pentru pricepere, și pentru greșeli. Și pentru meticulozitate, și pentru pripeală. În balanță atîrnă însă «activul». De aceea el este nu numai bine cunoscut, ci și apreciat. I-am cerut părerea despre fotbalul din Moldova, bineînțeles cu aluzie la echipa pe care o antrenează — **DINAMO BACĂU**. L-am «cronometrat», pentru că era grăbit, cînd l-am întîlnit (trebuia să înceapă antrenamentul, iar punctualitatea este una din devizele sale).

«Se poate vorbi despre fotbalul din Moldova, dar nu și despre cel moldovenesc. Fotbaliștii din Ardeal joacă în Muntenia, cei din Muntenia — în Moldova, iar cei din Moldova — în Ardeal. Acest carusel împiedică cristalizarea unor stiluri proprii anumitor echipe. Împiedică crearea unor pepiniere puternice pe lîngă fiecare echipă de categoria A, B sau chiar C. Fluctuația jucătorilor de la o echipă la alta, cînd nu e vorba de promovare imperativă în folosul continuării progresului fotbalistului respectiv, mai mult dăunează decît ajută fotbalului românesc. Bacăul a avut «unsprezece» în A. Nu-l mai are. Dar speră să-l aibă din nou. Jucătorii pe care îi antrenez sînt conștienți nu numai de faptul că de ei depinde promovarea, dar și de un alt fapt deosebit de important: odată cu promovarea nu se va produce restructurarea echipei. Cei care au promovat vor rămîne în continuare în familia băcăoană. Această certitudine îi mobilizează și în antrenamente, și în jocuri, îi face să se dăruiască, constituind — totodată — și una din căile prin care Bacăul va realiza ascensiunea și în fotbal».

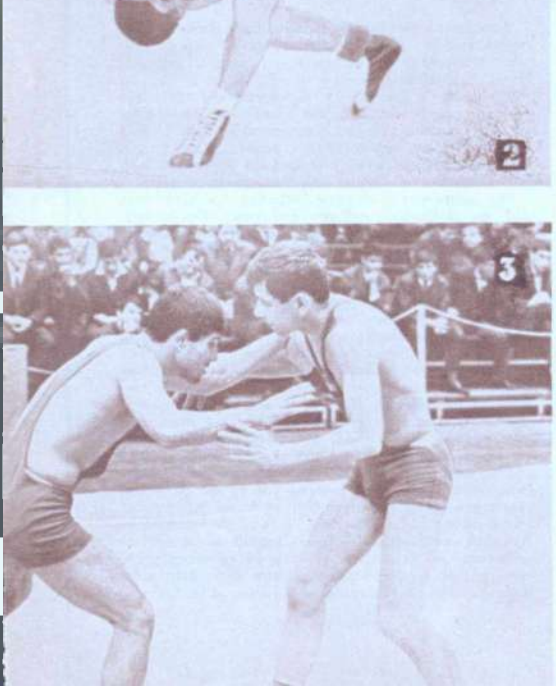
5

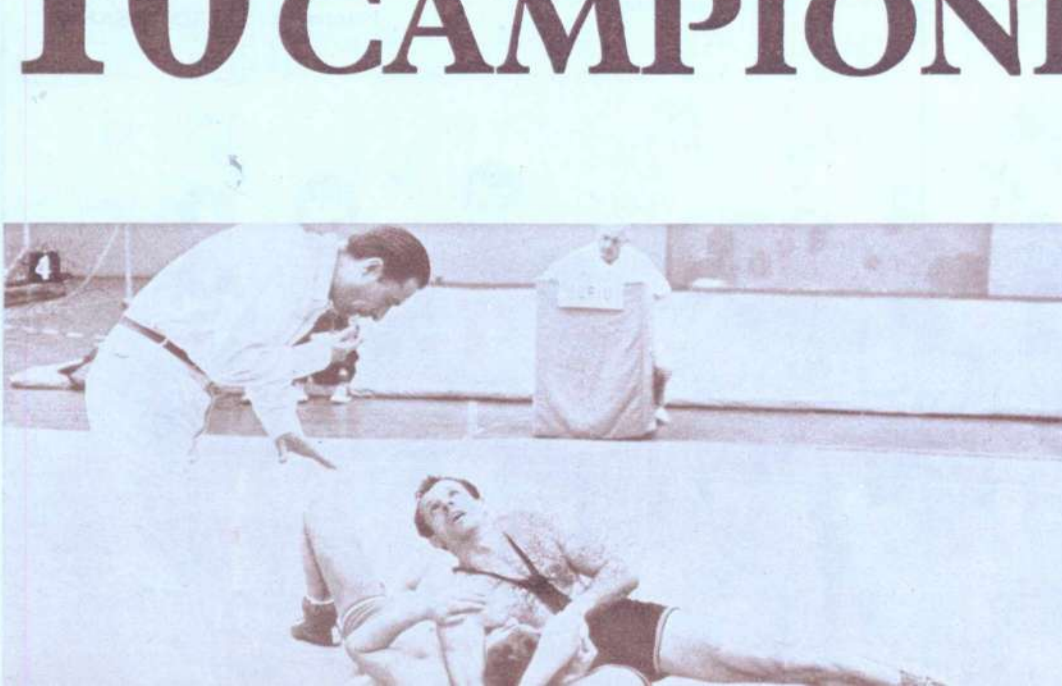
CAMPIONATELE REPUBLICANE INDIVIDUALE DE LUPTE GRECO-ROMANE

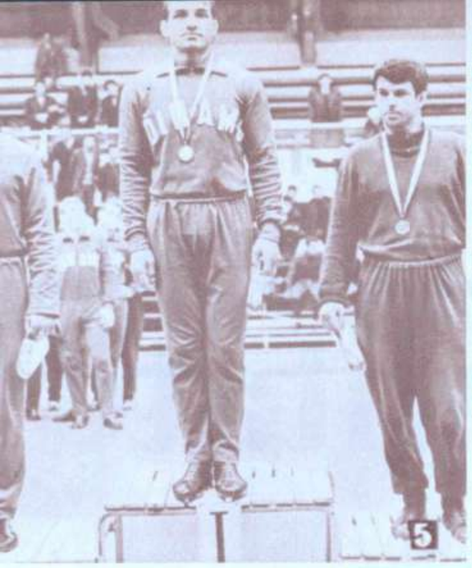

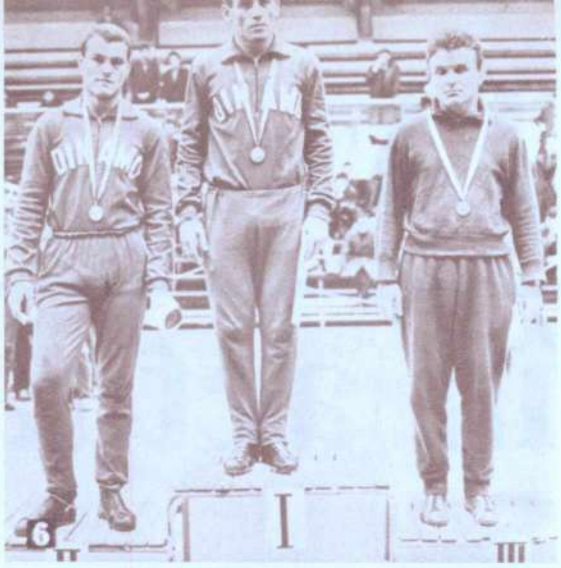
8 CATEGORII 10 CAMPIONI

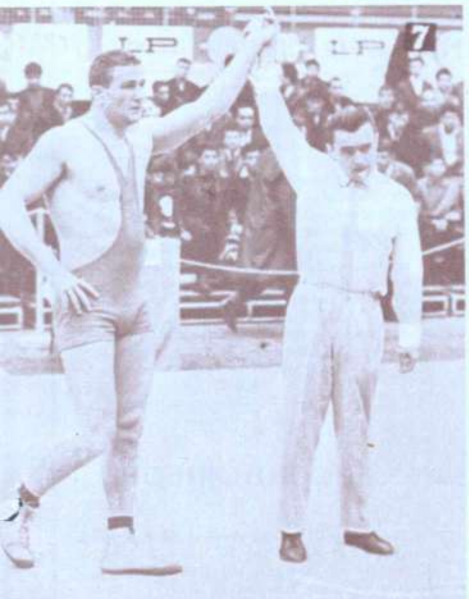

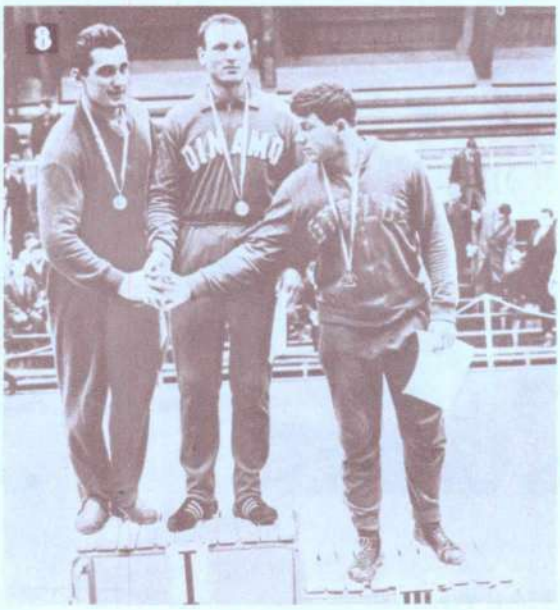

Au luat sfîrșit campionatele republicane individuale de lupte greco-romane pe anul 1967. La cele 8 categorii de greutate au fost desemnați 10 campioni (cîte doi la categoriile 52 kg și peste 97 kg. acest lucru fiind posibil în urma aplicării noului regulament impus de F.I.L.A.). Față de celelalte ediții ale campionatelor republicane, cea desfășurată anul acesta a marcat întreceri de un ridicat nivel. Luptătorii au folosit numeroase procedee tehnice. Astfel, în întîlnirea dintre Stoica (Craiova) și Feodorov (Tulcea) arbitrii au consemnat în 9 minute un punctaj record: 37—10. Noul regulament forțează lupta dinamică!

«Elementul tînăr» a inundat competiția, furnizînd întreceri spectaculoase. Îi evidențiem pe Gh. Berceanu (52 kg), Gheorghe Gheorghe (63 kg), M. Dumitru (70 kg) și Al. Chiran (78 kg).

La două categorii (52 și peste 97 kg) s-au prezentat luptători de valoare sensibil egală, titlul fiind foarte disputat. La prima, tricoul de campion a fost îmbrăcat de cunoscutul luptător, maestru emerit al sportului Dumitru Pîrvulescu și tînărul său adversar Gheorghe Stoiciu, ambii de la clubul Steaua. La categoria 97 kg, lupta pentru supremație s-a dat între maestrul sportului Nicolae Martinescu (Dinamo) și craioveanul Constantin Bușoi. Rezultatul final de 5—5 a decis egalitatea și, astfel, ei au împărțit titlul. Dacă la toate categoriile s-ar fi înregistrat rezultate de egalitate s-ar fi înregistrat o cifră de 16 campioni la 8 categorii.

Multe partide s-au terminat prin «tuș». În întrecerile finale majoritatea întîlnirilor s-au încheiat cu avantaje de multe puncte; puține meciuri egale și o singură descalificare. Acesta este pe scurt bilanțul pozitiv al finalelor de lupte greco-romane.

Gradul de pregătire al luptătorilor noștri ne îndreptățește să sperăm într-o comportare meritorie la întrecerile pentru titlurile de campioni europeni care se vor disputa la Minsk între 19 și 21 mai și apoi la Balcaniada de lupte greco-romane de la Salonic, în luna iunie. Tinerii luptători vor avea și ei prilejul să se afirme în august la campionatele mondiale rezervate juniorilor.

Așadar, iată cît de bogat este programul care-i așteaptă pe luptători în anul campionatelor mondiale de la București din luna septembrie.

FOTOREPORTAJ DE
P. ROMOȘAN

ÎN FOTOGRAFII
CAMPIONII ANULUI 1967

1. **Cat. 52 kg** — locul I la egalitate — maestrul sportului **GH. STOICIU** și maestrul emerit al sportului **D. PÎRVULESCU** (Steaua). În întîlnirea directă Gh. Stoiciu a cîștigat la puncte (în imaginea noastră fază din această partidă — D. Pîrvulescu în «pod»).
2. **Cat. 57 kg** — maestrul sportului **ION BACIU** (Steaua) — învinge prin tuș pe Marin Cristea (Steaua) locul III.
3. **Cat. 63 kg** — maestrul sportului **SIMION POPESCU** (Steaua) — în dreapta.
4. **Cat. 70 kg** — maestrul sportului **MARIN BOLOCAN** (C.S.O. Pitești) învinge prin tuș pe Andrei Toth (St.r. Brașov).
5. **Cat. 78 kg** I — maestrul sportului **ION TĂRANU** (Dinamo), II — P. Stroe (Steaua), III — D. Bacalu (Tulcea).
6. **Cat. 87 kg** I — maestrul sportului **FLORIAN CIORCILĂ** (Dinamo), II — V. Fodorpataki (Dinamo), III — O. Retfalvi (Satu Mare).
7. **Cat. 97 kg** — maestrul sportului **GH. POPOVICI** (Dinamo).
8. **Cat. 97 kg** + — pe locul I maestrul sportului **N. MARTINESCU** (Dinamo) și **C. BUȘOI** (Craiova) III — St. Pandele (Galați).

POȘTA Redacției

PETRU DOBRE — Otopeni. Conform regulamentului jocului de volei, mingea poate fi lovită (în orice fază a jocului) cu oricare parte a corpului, mai sus de centură. Deci, și cu capul. În concluzie, situația expusă de dv. este posibilă și perfect regulamentară.

VIOREL MARINCEA — Bacău. Fostul mare atlet Jim Thorpe nu a rămas în posesia medaliilor olimpice de aur pe care le cucerise la J.O. din 1912 (Stockholm). Și iată de ce: abia trecuseră 6 luni de cînd primise medaliile de aur în urma victoriilor obținute la «pentatlon» și la «decatlon» și ele i-au fost retrase pe motiv că în timpul vacanței (era student la Colegiul din Pennsylvania), pentru a se întreține, juca baseball într-o echipă profesionistă. De aceea, dv. nu îl găsiți pe listele campionilor olimpici, deși el ar fi meritat să figureze.

IOAN SLĂVEANU — Craiova. Notați-vă formațiile noastre și autorii golurilor din cele două partide România — Cuba, desfășurate la 5 și 9 iunie 1938 la Toulouse (Franța), în cadrul campionatului mondial de fotbal. **Primul meci (3—3):** Pavlovici — Burger, Chiroiu II — Vintilă, Rășinaru, Rafinsky — Bindea, Covaci, Baratki, Bodola, Dobay. Au înscris Bindea (min. 35), Socoro (45), Magrina (69), Baratki (88), Socoro (103), Dobay (105). **Al doilea meci (2—1 pentru Cuba):** Sadovschi — Burger, Felecan — Bărbulescu, Rășinaru, Rafinsky — Bogdan, Moldoveanu, Baratki, Prassler, Dobay. Au marcat Dobay (35), Socoro (50) și Fernandez (57).

A. EM. DANIEL — Reșița. Toate turneele olimpice de baschet au fost cîștigate de către reprezentativa Statelor Unite. Iată și formația care a cucerit primul loc la J.O. de la Tokio în 1964: J. Barnes (2,03 m), W. Bradley (1,96 m), L. Brown (1,78 m), J. Caldwell (1,96 m), M. Counts (2,13), R. Davies (1,86 m), W. Hazzard (1,91 m), L. Jackson (2,06 m), J. McCaffrey (1,98 m), J. Mullins (1,93 m), J. Shipp (1,98 m), G. Wilson (2,03 m).

MIRCEA DUMITRESCU — Ploiești. 1) Fotbalistul Gheorghe Constantin, unul dintre cei mai buni jucători ai noștri din ultimii ani, s-a născut în București, la 14 decembrie 1932. 2) La întrebarea «Care a fost cel mai bun portar de fotbal din lume?», este greu de dat un răspuns definitiv. Oricum, dintre portarii celebri îi putem aminti pe spaniolul Zamora, pe cehoslovacul Planika și pe sovieticul Iașin. Au mai fost, însă, și alții, dar nu există criterii unice de departajare.

PETRE NICA — Timișoara. 1) Iată rezultatele obținute de reprezentativa Braziliei în grupa C a ultimei ediții a campionatului mondial de fotbal: 2 — 0 (1 — 0) cu Bulgaria, 1 — 3 (1 — 1) cu Ungaria, 1 — 3 (0 — 2) cu Portugalia. 2) În finala primei ediții a C.M. de fotbal, care a avut loc în Uruguay, în anul 1930, Uruguay a învins Argentina cu 4 — 2 (1 — 2).

MARIA MIHALACHE — Suceava. Vă place foarte mult patinajul artistic și o simpatizați în mod deosebit pe campioana europeană Gabriele Seyfert, căreia doriți să-i scrieți. Adresa ei personală nu o cunoaștem, dar vă dăm adresa Federației de patinaj din R.D. Germană, prin intermediul căreia îi puteți trimite scrisoarea. Iat-o: Storkower Strasse 118, Berlin — nr. 18, Republica Democrată Germană (D.D.R.)

ION MOCANU — Cluj. 1) Fotbaliștilor de la cluburile bucureștene Dinamo și Rapid le puteți scrie pe adresele: **DINAMO** — șoseaua Ștefan cel Mare nr. 43; **RAPID** — calea Giulești nr. 10. 2) Doriți să cedați colecțiile revistei **«SPORT»** pe anii 1960 — 1966. Cititorilor noștri care

NATAȚIA în actualitate

• ÎNOTĂTOR ȘI POLOIST

Anul trecut, în toamnă, l-am prezentat pe Petre Teodorescu (15 ani) drept o speranță autentică a natației românești. Avem satisfacția să revenim asupra acestui talentat sportiv cu cuvinte nu mai puțin laudative, și aceasta în speranța că tînărul înotător al «Stelei» va aprecia rîndurile noastre drept un stimulent pentru viitoarele sale performanțe, de care sîntem convinși că este capabil.

Pasionat în egală măsură pentru natație și polo, Teodorescu încearcă și reușește să se împartă între aceste două ramuri de sport, care se pare că îi servesc una mai bine ca cealaltă pentru desăvîrșirea pregătirii sale sportive. La «Criteriul European de natație», disputat anul trecut, în iulie, în Sicilia, Peter a terminat victorios în probele de 100 și 200 m bras cu timpii excelenți de 1:14,7 și, respectiv, 2:43,4. Reîntors în țară, Peter a participat cu succes, ca jucător de polo, în echipa de juniori a clubului Steaua și chiar și în «echipa mare». Anul acesta, la concursul de la Galați, de la începutul lunii martie, Peter obține (în bazin de 25 m) — 1:12,8 și 2:37,9 — apoi la un concurs de verificare (în bazin de 33 m) — 1:12,4 la 100 m bras. Recent, în Iugoslavia, Peter își ameliorează recordul la 100 m bras cu timpul de 1:12,2 iar la proba de 200 m obține un cronometru de 2:38,4.

Așteptăm cu justificată nerăbdare evoluția acestui sportiv și în bazinul de 50 m, în care avem convingerea că va reuși chiar de la început să-și confirme ultimele sale recorduri.

• CUPA SPERANȚELOR...

...la natație a relevat buna pregătire a înotătorilor de la Dinamo (antrenori: Cristian Vlăduță, Magda Cristescu și Sanda Grințescu). Tinerii sportivi dinamoviști s-au detașat net de ceilalți concurenți obținînd pe echipe un punctaj mult superior reprezentanților Școlii Sportive nr. 2 din București, clasați pe locul secund. Satisfăcător s-au comportat înotătorii de la C.S.M. și Viitorul Cluj, precum și cei de la Școala Sportivă din Sibiu.

• NOTĂ SLABĂ

La «Cupa speranțelor» o notă slabă au obținut înotătorii Școlii Sportive nr. 1, ai Rapidului, ai școlilor sportive din Galați și din Cluj, ai Crișului Oradea și chiar cei ai clubului Steaua.

• RECORD DE RECORDURI

Cele mai bune rezultate din acest început de sezon competițional au fost obținute la concursul din Reșița, unde au fost îmbunătățite 33 de recorduri republicane. Cifra reprezintă un «record de recorduri» al tuturor competițiilor disputate pînă în prezent în

• HAI, ANCA!

Principala rivală a Cristinei Balaban, Anca Andrei (Școala Sportivă din Reșița) continuă să se situeze pe primul plan al natației românești în probele de spate. Ultimul ei rezultat — 1:11,2 la 100 m — constituie un nou record republican de junioare mici în bazin de 25 m. Recordul republican de junioare mici în bazin mare este de 1:11,6 și a fost realizat tot de Anca, anul trecut. Această performanță este cu numai 6/10 de secundă inferioară recordului de junioare mari, deținut în continuare de merituoasa noastră înotătoare Cristina Balaban. În schimb, la 200 m spate, Anca Andrei, cu 2:39,1, este consemnată ca recordmană republicană atît la junioare mici, cît și la junioare mari. Ținînd seama de faptul că talentata elevă a neobositului antrenor Ion Schuster are abia 15 ani (va împlini 16 la 8 august), este firesc să așteptăm din partea ei o continuă și spectaculoasă ameliorare a actualelor sale recorduri. Pentru aceasta, Anca are toate atu-urile: bine și proporționat dezvoltată, o remarcabilă forță în brațe și un îndrumător, în persoana antrenorului său, care are competența să-i netezească drumul spre cele mai înalte culmi.

O singură observație. În ceea ce privește natația, curios, Anca Andrei nu manifestă entuziasmul la care rezultatele sale ar îndreptăți-o. Nu este suficient de insistentă în lucru la bazin, și faptul, desigur, constituie un impediment în creșterea ei pe măsura posibilităților pe care le are. Anco! Pornește la treabă cu mai multă însuflețire. Porțile consacrării îți sînt larg deschise!

• MAI MULTĂ ATENȚIE

Concursul internațional de la Leningrad a scos în evidență slaba formă sportivă a lui Anghel Șoptereanu și a lui Vladimir Moraru. Ținînd seama de importantele competiții la care vor trebui să participe acești doi înotători fruntași, este de dorit să se acorde mai multă atenție antrenamentelor pe care Șoptereanu și Moraru le vor face în continuare.

• EVIDENȚIAȚII...

La ultima analiză a activității natației românești, făcută de federația de specialitate, au fost menționați pentru strădaniile și rezultatele bune obținute în munca de pregătire a sportivilor, următorii antrenori: Remus Drăgușanu, Gheorghe Dimeca, Ion Schuster, Petre Lovas, Cristian Vlăduță, Magda Cristescu, Dumitru Mititelu, Petre Deak,

• CE FAC ANTRENORII DE NATAȚIE DIN ORADEA?

C.S. Crișul Oradea și Școala Sportivă Oradea au absentat de la concursul republican de primăvară. Motivul? Nici unul dintre înotătorii lor nu și-a îndeplinit baremul de participare. Faptul surprinde cu atît mai mult cu cît înotătorii celor două secții dispun încă din luna decembrie a anului trecut de un bazin acoperit, iar mulți dintre juniorii și copiii acestor secții au fost prezenți în taberele de pregătire organizate de federația de specialitate, cu care prilej au dovedit reale calități de înotători. Așadar, ce fac antrenorii de natație din Oradea?

• ASALT RECORDURILOR

La concursul internațional de la Rijeka (Iugoslavia), Zeno Giurasa s-a întrecut pe el însuși, obținînd în proba de 200 m spate timpul de 2:18,5 — cea mai bună performanță românească în bazin de 25 m. Zeno, produs al școlii reșițene de natație, are 17 ani și este deținătorul recordului republican de juniori mari și seniori la 100 m spate cu timpul de 1:05,0. Performanța a realizat-o anul trecut la campionatele republicane de natație, cînd tot el a fost cronometrat cu 2:24,3 la proba de 200 m spate. Acest rezultat al său a fost și el consemnat în fișele de recorduri, dar la categoria juniori mari

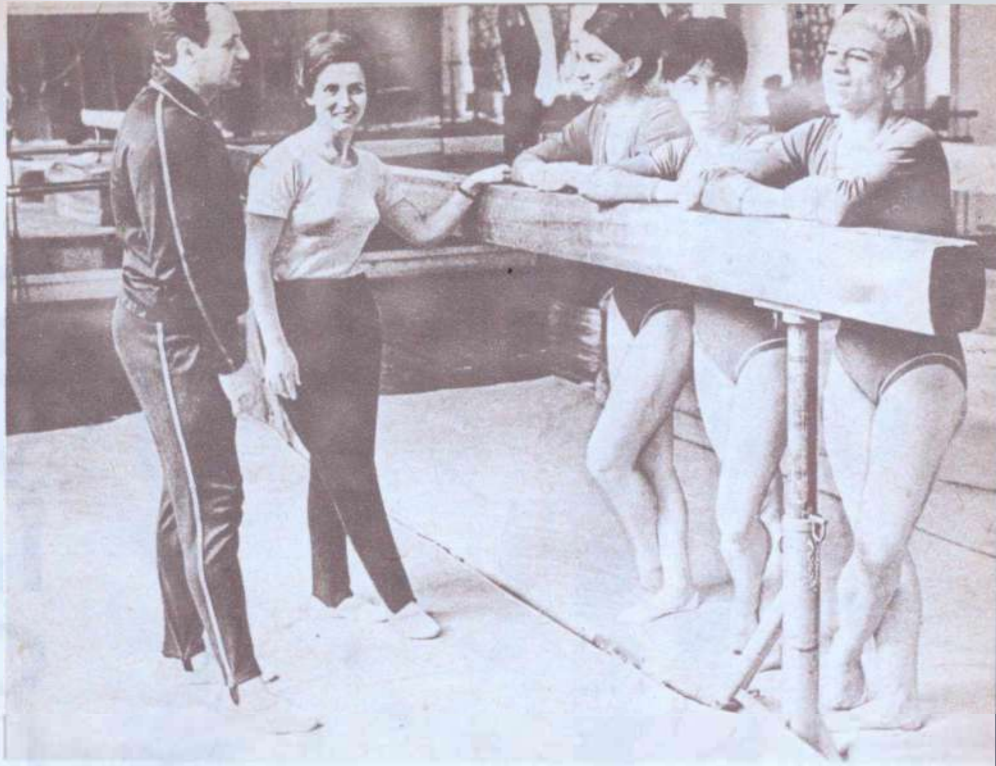
La 200 m spate, recordul țării în bazin mare este de 2:23,3 și a fost realizat de Tiberiu Șerban într-un concurs disputat la Berlin, în anul 1965. În același an, Tiberiu a obținut în bazinul de 33 m de la Floreasca 2:20,9. Față de forma sportivă în care se află Zeno Giurasa, este de așteptat ca el să aducă o simțitoare ameliorare recordului deținut de Șerban, chiar la prima competiție care va avea loc anul acesta în bazin descoperit. Un semnal de alarmă pentru Tiberiu Șerban, care, în cazul cînd nu va acorda o atenție deosebită pregătirii sale, va deveni, prin forța împrejurărilor, ex-recordman.

Zeno Giurasa este un tînăr cu un fizic impunător, cu reale calități de înotător, posedînd o tehnică a întoarcerilor foarte apropiată de perfecțiune. Aceasta l-a și ajutat de altfel să se impună atît de categoric în ultima perioadă.

...Gimnastica, sport vechi de cînd lumea... Încă din antichitate grecii, care puneau mare bază pe exercițiile fizice, au înființat acele faimoase «Gimnazii», unde tineretul elen își fortifica și dezvolta armonios corpul prin educație fizică și în care accentul se punea mai ales pe exercițiile de gimnastică. De asemenea, romanii au continuat să amplifice exercițiile gimnastice, considerînd, că numai într-un corp sănătos poate exista o minte sănătoasă, rămînîndu-ne pînă în zilele noastre veridica maximă a lui Juvenal «Mens sana in corpore sano». Și așa mai departe, pînă în zilele noastre.

Așadar, nimic nou sub soare...

Un moment de relaxare în timpul antrenamentului. De la stînga spre dreapta: profesorii Caius Jianu și Emilia Liță (antrenori), Cristina Ioniță, Rozalia Filipescu, Elena Ceampelea.

SPERANȚE PENTRU AMSTERDAM

Primăvara 1967.

Prietenii noștri nedespărțiți, aparatul de fotografiat și carnetul de reporter, ne însoțesc într-o vizită la Centrul de antrenament «23 August», acolo unde se află instalat unul din cele mai interesante laboratoare ale sportului românesc.

Impunătoarea sală de gimnastică din incinta Stadionului parca ne așteaptă... Intrăm pe neobservate pentru a nu deranja prețiosul antrenament al unui grup de gimnaste: fetele din lotul național se pregătesc intens. «Europenele» care se vor desfășura în acest an la Amsterdam, începînd de la 27 mai, bat doar la ușă.

Timp de o oră și jumătate am urmărit cu mult interes «spectacolul» care se desfășura în fața ochilor noștri. Exercițiile la aparate — bîrnă, paralele inegale — erau pline de măreție, iar cele la sol, însoțite de muzică (compoziții ale pianistului Eugen Filipescu), arătau o măiestrie artistică întîlnită numai la balerine.

După terminarea antrenamentului i-am rugat pe profesorul Caius Jianu — antrenorul lotului și pe cele trei gimnaste Elena Ceampelea, Rozalia Baizat-Filipescu și Cristina Doboșan-Ioniță, care ne vor reprezenta țara în acest an la «europene», să ne acorde cîteva minute pentru a ne prezenta felul în care s-au pregătit în vederea acestei importante confruntări internaționale. Primul a intrat «în subiect» antrenorul...

— **La început a fost pregătirea fizică. Am profitat de vacanța de iarnă și ne-am deplasat la Poiana Brasov. Apoi am organizat antrenamente comune la București și Reșița, care toate au avut drept scop intrarea treptată a gimnastelor în formă sportivă. Dar ne-am dat seama că mai avem încă de trecut un obstacol: emoțiile. De aceea, pentru a înlătura stările emotive am participat la sfîrșitul lunii februarie la un concurs demonstrativ, care a însemnat totodată primul contact cu publicul în acest an. Deosebit de eficace a fost pregătirea în comun cu lotul gimnastelor sovietice din care nu au lipsit Kucinskaia (trei medalii de aur la mondialele de la Dortmund), Drujinina și Petrik. Prezența acestora și în concursul «Cupa F.R.G.» a stimulat gimnastele noastre în pregătirea temeinică a exercițiilor și în însușirea elementelor mai dificile.**

— Ce ați constatat în această etapă?

— **Că trebuie remediate lipsurile, mai ales cele de la sărituri și paralele. Așadar, am pus accentul pe aceste exerciții.**

— Considerați că pînă la «europene» mai e timp suficient pentru remedieri?

— **Desigur, și pentru aceasta am organizat la Bacău două concursuri de verificare cu public. Voiam să constatăm forma în care se găsesc, mai ales, cele trei componente ale lotului national. Rozalia Baizat-Filipescu a avut o comportare excelentă, clasîndu-se pe locul I în ambele concursuri. Pentru Elena Ceampelea întrecerile au fost binevenite, deoarece au determinat-o să**

— Deci, eforturile depuse în pregătirea continuă ce ați efectuat-o, au început să fie răsplătite?

— **Da! Acest fapt m-a încurajat atît pe mine cît și pe elevele mele și de aceea am privit cu multă încredere concursul de la Bacău cu echipa Bulgariei.**

— Ce a demonstrat această întîlnire cu gimnastele bulgare?

— **Victoria netă a fetelor noastre, care au ocupat primele 7 locuri (prima gimnastă bulgară s-a clasat după ultima româncă), a arătat puterea lor de luptă pentru cîștigarea de locuri fruntașe și omogenitatea întregului nostru lot, scoasă în evidentă de valoarea exercițiilor.**

— Avînd în vedere că ne mai despart 3 săptămîni de campionatul continentului, am dori să ne spuneți pe ce veți pune bază în pregătirea celor 3 componente ale lotului?

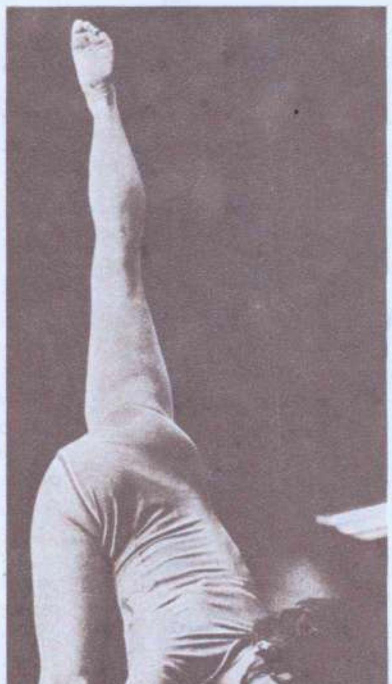
— **În continuare, vom axa pregătirea pe îmbunătățirea elementelor la paralele și vom lucra pentru mărirea amplitudinii mișcărilor la toate aparatele. Exercițiile liber alese impun în primul rînd ridicarea valorii acestora, așa că ne străduim să introducem combinații originale la paralele și bîrnă. Tot din pregătire face parte și participarea la Dinamoviada de la Praga din 12 mai, care va fi o ultimă verificare înaintea Europenelor.**

— În încheiere, un pronostic: ce sperați la marea confruntare de la Amsterdam?

— **După felul în care am lucrat cu fetele și modul cum și-au însușit ele noile elemente ale exercițiilor, sperăm să intrăm cu un «aparat» în finală și să ne situăm în primele zece locuri din Europa.**

*

Un pronostic prea hazardat? Nicidecum! E vorba pur și simplu de încununarea meritată a unor eforturi menite să scoată gimnastica noastră feminină din anonimatul în care s-a complăcut în ultimii ani.

ROZALIA FILIPESCU (Dinamo București) — studentă anul I I.C.F., 20 de ani: «Europenele» de la Amsterdam vor constitui debutul meu într-un mare concurs internațional. Îmi doresc marea

ELENA CEAMPELEA (Petrolul Ploiești) — funcționară la Rafinăria nr. 1 Ploiești, 20 de ani: «Am la activ 3 mari competiții internaționale: Olimpiada de la Tokio 1964, «europenele» de la Sofia și «mondialele» de la Dortmund, ambele în 1966. La viitoarea ediție a «europenelor» sper să ocup un loc fruntaș la proba mea favorită — solul».

CRISTINA IONIȚĂ (Dinamo București), profesoară de educație fizică și antrenoare, 23 de ani: «La Amsterdam vizez o frumoasă comportare la sărituri».

25 de BĂIEȚI VIGUROȘI ÎN CĂUTAREA UNEI... ECHIPE

Chiar înainte de a potrivi revista pentru a privi fotografia «în plin», ați ghicit desigur că impozantul lot alb-negru cu «U» pe piept este cel al Universității clujene.

Spuneam în titlu că ne aflăm în fața a 25 de băieți viguroși.

Să vi-i recomand, deși aproape că nu mai e cazul.

Sus sînt consacrații:

RINGHEANU, MARCU, COSTIN, GRĂJDEANU, R. CÎMPEANU, AL. VASILE, PETRU EMIL, NEȘU, IVANSUC, MARIUS BRETAN, SZABO, ADAM.

Jos, «U» de mîine și, pe alocuri, de azi:

GABORAȘ, MOLDOVAN, SZÖKE, PEXA, ANCA, OPREA, MUSTEȚEA, ȚEGEAN, COMAN, CREȚU, CRIȘAN, UIFĂLEANU, LICĂ...

Dacă stăm să ne gîndim, aproape toți «băieții» viguroși din această fotografie s-au perindat prin toate loturile posibile: A, B, Olimpic, Tineret, Juniori.

Și-atunci?

«Și-atunci». «U» luptă cu disperare pentru evitarea retrogradării.

De ce?

Pentru că cei 25 de flăcăi viguroși nu formează (ÎNCĂ!) o echipă.

Pentru că se vorbește mult, mult de tot, începînd cu suporterii — profesori, pînă la suporterii — elevi.

Pentru că **«Teașcă a fost prea sever»**, pentru că **«Sepci a fost prea blînd»**, pentru că Mladin **«e uneori prea sever, iar alteori prea blînd»**, pentru că **«Uifăleanu nu-l pricepe încă pe Petru Emil»**, pentru că **«Al. Vasile e în contratimp cu Adam»**, pentru că **«tricourile sînt prea strîmte»**, pentru că **«U» de pe piept e prea mic»**, pentru că **«în pauză e prea puțin zahăr tos sub lămîi»**, pentru că **«Bretan e prea timid»**, pentru că **«Costin nu-l mai are pe Tîlvescu»**, pentru că **«Nesu nu mai are chef»**, și încă un milion de **«pentru că»** sau **«fiindcă»** sau **«deoarece»** și așa mai departe.

Acum, în finiș, «U» și cei mulți din jurul său nu mai au voie să despice firul în patru (în fond, cauzele sînt mult mai simple), ci să strîngă rîndurile. Regiunea Cluj, care e o importantă producătoare de talente fotbalistice, nu are dreptul de a trece la... umbră, în categoria B.

Iată de ce e nevoie de reîntronarea spiritului de echipă, de readucerea încrederii în cadrul echipei, a încrederii care a lipsit în ultimul minut al jocului cu U.T.A., la Cluj, a încrederii care a lipsit în ultimul sfert de oră al jocului cu Progresul, la București, a încrederii care a lipsit — iarăși și iarăși — în momentul decisiv al jocului cu «Poli» la Cluj, a acelei încrederi de care ar fi avut nevoie Mihai Adam la 2—2, cînd a potrivit mingea pentru a bate «penalti».

Pentru instaurarea acestui spirit de echipă e nevoie, însă, de un mare sprint psihic. Lamentările nu duc la nimic. Și nici milioanele de sfaturi ale miilor de specialiști din jurul echipei.

Cam atît despre cei 25 de băieți viguroși în căutarea unei... echipe.

Haide «U»!

RAPID CONFIRMĂ. Se pare că *după lupte seculare, care au durat* patruzeci de ani, Rapid e mai aproape ca oricînd de titlu. Feroviarii nu au pierdut nici un joc pînă acum în retur și-și păstrează avantajul cu prestanță, acumulînd puncte în deplasare.

Cum se explică acest succes prezumtiv în anul de grație 1967?

După părerea mea, metamorfoza Rapidului rezidă în metamorfoza lui Dumitriu, care a renunțat la succesul facil în favoarea succesului de fond. Astăzi Dumitriu este principalul piston al echipei feroviare, după ce, ani în șir, a fost doar o... floare la butonieră.

UNIVERSITATEA CLUJ INFIRMĂ în aparență — prin acel 5-2 — articolul cu cei «25 de băieți viguroși», dar această informare este — de fapt — o CONFIRMARE a absenței spiritului de echipă. Spectacularul succes al Universității în fața Petrolului este echivalent cu «ultima noapte dinaintea examenului». Studenții clujeni s-au regăsit efectiv în etapa hotărîtoare, cînd o înfrîngere ar fi fost de-a dreptul fatală.

În speranța că Universitatea Cluj va avea un finiș pe măsura succesului din fața Petrolului, facem un nou apel la reintronarea spiritului de echipă.

ION LUCIAN CONFIRMĂ. Actorul Ion Lucian, care e prezent în pagina noastră de «pronosticuri teatrale» la startul returului, excelează printr-o uimitoare intuiție, după etapa a 21-a. Ordinea lui Ion Lucian: 1. **Rapid** 2. **Dinamo** 3. **Farul** este cea din clasamentul etapei a 21-a. S-ar putea ca Ion Lucian să fi sprintat prea devreme, dar, oricum, avansul «Rinocerului nr. 1» pare hotărîtor în disputa cu colegii de breaslă prezenți în pagina noastră, mai ales că Ion Lucian este singurul care merge «pe mîna» Rapidului pentru locul 1.

PROGRESUL INFIRMĂ spiritul de luptă din meciul de cupă cu Dinamo București. Evoluția în compania «lanternei roșii» a fost de-a dreptul paradoxală. N-aș putea spune că întreaga echipă a avut potențialul scăzut, dar unii, printre care Mândoiu, Peteanu și Mateianu au jucat ca să treacă timpul.

Am avut impresia — la un moment dat — că unii jucători de la Progresul, stingheriți de faptul că ieșenii i-au pierdut la începutul campionatului pe Viorel Popescu și Matei, au jucat «în compensație». Această atitudine — în cazul în care nu mă înșel — este direct condamnabilă. Campionatul trebuie să determine o ierarhie lipsită de echivocuri.

STEAGUL ROȘU CONFIRMĂ o dată în plus alarma falsă a celor îngrijorați de soarta echipei brașovene la startul returului.

În momentul de față, singurul îngrijorat este subsemnatul, care a cutezat să transmită cititorilor noștri cifra de plan a brașovenilor: 25 de puncte, și asta exact în momentul cînd «Steagul» avea doar 9. «Îngrijorarea» se naște din faptul că brașovenii amenință pînă și depășirea cifrei-«himeră».

ÎN FOTOGRAFII:

1. RAPID—DINAMO PITEȘTI 2-2. *Atac la poarta liderului, care e foarte bine păzită.* (Foto: IONEL DAVID).

2. DINAMO BUCUREȘTI-POLITEHNICA 1-0. *Gherghelì, iritat de ineficacitatea înaintării sale, a trecut de Răcelescu și trage la poartă.*

3. C.S.M.S.—PROGRESUL 2-1. *Lupulescu a fost unul dintre cei mai buni jucători ai ieșenilor, acoperind o zonă foarte mare. Iată-l în postură de «vîrf», amenințînd poarta lui Mîndru* (Foto: PAUL ROMOȘAN).

PAGINI REALIZATE DE IOAN CHIRILĂ

Confirmări și viceversa

(VIII) Cele șapte capitole de pînă acum ale însemnărilor lui Nunweiller III cuprind primii ani ai copilăriei (Piatra Neamț), primii pași în fotbal (București, cartierul Oborului), primul contact cu fotbalul în tricouri (Unirea Tricolor), primul transfer la Dinamo București, în anul 1949, «saltul» spre fotbalul mare, primele succese în echipa națională, titlul de maestru al sportului, turneul în America de Sud, turneul din S.U.A., cele patru tricouri de campion consecutive cu echipa Dinamo și marea trilogie Real Madrid 1963 — Inter 1964 — Inter 1965...

Împreună cu Constantin, Datcu și Popa, în mijlocul copiilor, la cererea acestora.

nunweiller III
Povestea noastră

PERIOADA DE GLORIE

După cele patru campionate consecutive, după Real, după Inter, am obosit și noi. Nu poți cîștiga la infinit.

Am avut o perioadă de glorie. Construisem o echipă. Eram bine închegați. Mulți spun că Dinamo București a fost timp de cîțiva ani cea mai realistă și, aș îndrăzni să spun, cea mai modernă echipă. Deși, ca să fiu drept, am avut și lipsuri. Atacul nostru n-a fost niciodată un atac mare. A depins prea mult de Pîrcălab. Apărarea — fără falsă modestie — a dus greul. Ilie Datcu în spate, Popa în dreapta, Lică în stînga. În față, Ghergheli a fost și el un adevărat avantpost al apărării, așa cum sînt toți marii mijlocași ai fotbalului modern, indiferent dacă îi cheamă Coluna, Beckenbauer sau Bobby Charlton.

În fotbal, fiecare trebuie să-și facă datoria. Orice «piesă» care nu merge deregleaza întregul angrenaj. Apărarea noastră a strălucit atunci cînd nu și-a permis fantezii — bumerang.

Mulți mă întreabă dacă-mi place noul meu post de libero. Și, mărturisesc, nu-mi displace. De fapt, eu am jucat retras și acum cîțiva ani. Atunci Lică ducea greul acroșajului, iar dublajul meu venea aproape matematic. Din același punct de vedere mi-a plăcut Dan în echipa națională. A fost un om de sacrificiu, la fel ca și Lică la club.

APOLZAN, OZON, CONSTANTIN...

Dar să las aceste considerații de compartiment și să-mi amintesc de o zi frumoasă din viața mea de fotbalist: 30 mai 1966. În ziua aceea am devenit maestru emerit al sportului, alături de jucători la care, acum 15 ani, nici nu îndrăzneam să mă gîndesc. Am devenit maestru emerit împreună cu Apolzan, Ozon, Constantin. Nici nu văd o companie mai selectă.

Apolzan, Ozon, Constantin. Îmi aduc aminte de Apolzan, la Moscova, la banchet, după 1 — 1. «Îmi place cum joci, puștiule! Dă-i înainte!» Iar acum eram împreună maeștri emeriți. Îmi aduc aminte de Titus Ozon, de tot ceea ce făcea cu mingea, «spunîndu-mi» parcă: «E greu, Nelule! Mai bine lasă-te!» Și am ajuns împreună maeștri emeriți. Îmi aduc aminte de Constantin, omul care m-a împins pe marea stradă a fotbalului: «Vino cu mine, pe Venus, Nelule! Aici nu mai e de voi!» Și deveneam, în aceeași zi, maeștri emeriți...

CELE DOUĂ FEȚE ALE FOTBALULUI

Stau și mă gîndesc la anii pe care i-am consacrat fotbalului. N-a fost deloc simplu. Fotbalul nu mai e demult un joc simplu. Fotbalul e o muncă dură, care întrece multe munci considerate ca fiind dure. Pe teren, cînd bate soarele, cînd se văd umbrelușe în tribune, cînd adie vîntul, cînd flutură steagurile, cînd cîntă muzica la megafoane, cînd tricourile noastre strălucesc de curățenie, totul pare simplu și firesc. Dar, îndărătul acestei «parăzi» sărbătorești se ascund multe mii de ore de muncă și, aș spune, chiar suferințe. Și nu e vorba doar de ligamentele întinse sau de meniscul ciupit. Mă gîndesc, în primul rînd, la zilele petrecute pe banca rezervelor, cînd, oricît ai fi de obiectiv cu tine însuți și cu ceilalți, nu poți uita că tu ești pe bancă, iar el e pe teren. Nu poți uita, pentru că te doare.

COVORUL FERMECAT

Și totuși, dacă ar fi s-o iau de la capăt, n-aș ezita o clipă. Pentru mine, fotbalul a fost un adevărat covor fermecat. Fotbalul mi-a permis să înconjur globul. Am fost în jungla sud-americană, am fost la Copacabana, am jucat pe terenurile pe care au călcat crampoanele lui Didi și Pele. Am fost tocmai în Japonia, unde amintirile sînt mai puțin frumoase, dar cîți sînt cei care l-au văzut alergînd pe Peter Snell? Am fost în toată Europa. Pe Chamartin, pe San Siro, ca să nu mai vorbesc despre toate celelalte stadioane. Am fost în S.U.A., am văzut gazonul crud al Canadei. Am admirat Parisul din Turnul Eiffel, am fost în Prater, la Viena, am fost la Moscova, am fost pretutindeni.

Fotbalul m-a ajutat să văd Piramidele, să privesc Acropole noaptea, într-un cuvînt, m-a ajutat să văd nu cele șapte, ci cele 1 000 de minuni ale lumii.

Și totuși, nici o clipă nu am avut impresia că toate aceste călătorii la Rio de Janeiro, la Tokio, la Cairo, la Moscova sau la Madrid mi se cuvin. Am avut mereu în față conștiința că trebuie să plătesc toate avioanele transatlantice, toate delicatesele servite deasupra Oceanului, toate camerele de hotel cu televizor și stilou pentru corespondență, toate carnetele întinse mie pentru autografe.

Cred că de cele mai multe ori am știut să plătesc. În fotbal plata nu e de loc complicată. Totul e «să pui osul» — cum spunem noi, fotbaliștii. Totul e să nu pălești cînd San Siro urlă ca la luptele cu tauri, totul e să-ți riști un pic arcada sau glezna. În fond, risc e un fel de a spune. Statisticile mele demonstrează că toți cei care au riscat au ieșit aproape intacți din «cazanul» fotbalului. Eu am avut pînă acum 100 000 de angajări corp la corp. Dar m-am ridicat întotdeauna fără întîrziere, ca să nu ridă Penciu sau Iordăchescu de mine.

CEL CARE A BĂUT VA BEA...

Mîine înseamnă 32 de ani. Poate e mult, poate e puțin. Picchi, văd că nu se prea sperie de vîrstă. De ce ne-am speria noi? Dar, oricum, scadența se apropie.

Aș vrea să mai pot juca. Un an, doi... Poate chiar mai mult. Aș vrea ca Lică să redevină un om de bază (întotdeauna a fost în umbră, dar a «tras» cît doi). Aș vrea, în sfîrșit, ca Radu să confirme ceea ce-am spus întotdeauna: că e cel mai bun dintre noi toți.

Apoi s-ar putea să trec la treningul de antrenor. Știu din îndelungata mea experiență de jucător că munca antrenorului e mult, mult mai grea. Dar, n-ai ce face! Fotbalul, așa cum e el, crud, chinuitor, brutal cu noi toți, de multe ori, e totuși acea băutură fără pereche din care cel care a băut va bea mereu...

SFÎRȘIT

CAMPIONATUL DE FOTBAL 1966 - 1967

ECHIPE DIN CATEGORIA B

MINERUL - Lupeni

Sus, de la stînga la dreapta: Alexandru FLOREA — antrenor principal. Iosif PALL — fundaș central, 28 ani, 175 cm, 75 kg; Matei POPESCU — fundaș central, 19, 179, 70; Dobre PRALEA — fundaș dreapta, 26, 172, 68; Nicolae DAISA — portar, 22, 178, 74; Constantin HLOPETCHI — portar, 19, 174, 67; Emil BRĂNEȚ — înaintaș central, 21, 175, 66; Mihai POENAR — înaintaș central, 21, 175, 70; Ioan ȘOPTEREANU — înaintaș central, 22, 178, 72; Teodor MIHALACHE — antrenor secund.

Jos: Zoltan AMBRUȘ — fundaș stînga, 22, 175, 75; Cornel CĂRARE — înaintaș central, 29, 173, 70; Constantin COTROAZĂ — extremă dreapta, 28, 176, 69; Ioan SIMA — extremă stînga, 26, 170, 72; Marcel FOCA — mijlocaș, 20, 168, 69; Mihai BASARAB — extremă stînga, 25, 173, 72; Dumitru VLAD — mijlocaș, 22, 173, 70

Lipsesc din fotografie: Grigore MACAVEI — înaintaș central, 19, 178, 68; Vasile PRECUP — extremă stînga, 25, 170, 71; Ioan PURICE — portar, 20, 172, 65.

Formația standard: Hlopețchi — Pralea, Popescu, Pall, Ambruș — Foca, Vlad — Cotroază, Cărare (Șoptereanu), Macavei, Precup (Sima).

Cei mai buni din echipă. Foca, Pall, Cotroază, Precup.

O echipă în plin proces de transformare, cu mulți jucători proveniți de la juniori.

Ing. Aurel DULA

INTERVIUL nostru

CU BĂTRÎNUL ULISE

Vă aduceți aminte, desigur... Acum cîțiva ani Oaidă devenise.. Ulise. O poreclă ciudată. Nu-i așa?

Oaidă nu a uimit niciodată prin ascuțimea vicleniilor sale. Dar publicul a văzut în el pe atletul capabil să zdrobească orice rezistență, așa cum «strămoșul» său a izbutit să pună pe fugă mulțimea pețitorilor... Și-apoi a mai fost și alura sculpturală a lui Oaidă. A mai fost și forța fizică... Au mai fost și pectoralii à la Kirk Douglas...

Să renunțăm însă la genealogia unei porecle și să admitem că «momentul Ulise» a reprezentat un frumos element de culoare în fotbalul nostru și mai ales în cuplajul bucureștean.

Deci, în obiectivul nostru, «bătrînul» Ulise, pe care fotoreporterul Paul Romoșan l-a surprins părăsind gazonul în compania prestigioasă a «decanului» Constantin. Bănuiți, probabil, că scurta noastră convorbire a avut loc la cîteva minute după acel 2—2 in extremis **al meciului Steaua—Progresul, prin efortul realmente spartan al lui Viorel Mateianu...**

Rep: **Cu ce începem, bătrîne?**
Oaidă: Cu... noviciatul.
Rep: **Cînd?**
O: Acum 20 de ani, Brașov, la U.A.B., astăzi «Steagul roșu». Bineînțeles, pitici...
Rep: **Cu cine?**
O: Cu meșterul Silviu Ploieșteanu.
Rep: **I-ai moștenit șutul...**
O: Mai mult voința de a șuta. În '47 eram foarte mic și slab. N-aveam — iartă-mi îngîmfarea — «micul Bînduț». Dar m-a impresionat șutul lui Ploieșteanu și, dacă vrei, eleganța preluării. Ani în șir mi-a rămas în cap șutul lui Ploieșteanu. Și astăzi.
Rep: **În materie de șut ți-ai egalat, poate, maestrul. În schimb... preluarea...**
O: Știu! Așa sînteți voi, cronicarii, Vreți ca Oaidă să preia ca Dumitriu sau ca Raksi. Dar asta e ca și cum i-ai cere lui Mariuțan să fie la fel de tehnic ca Gîju. Nu, dragul meu, așa ceva nu e posibil. Torres n-o să preia niciodată ca Simoes. E o chestie de aritmetică simplă sau, dacă vrei, de fizică elementară.
Rep: **Ai dreptate. Dar simt și un pic de automulțumire în pledoaria asta pentru...**
O: Nici pe departe. N-am spus că am șlefuit tot ce-am putut șlefui. Aș fi putut «scoate» totul dacă n-aș fi schimbat 10 sau 15 antrenori, dacă n-am fi bîjbîit atît de mult în trecerea de la WM la «4 pe fund», dacă aș fi lucrat acum 10 ani cum lucrez acum, la... bătrînețe....
Rep: **Cum te simți în al 35-lea an?**
O: Deseori ca la 25.
Rep: **Ce-ți lipsește?...**
O: Un șofer mai atent.
Rep: **Nu-nțeleg.**
O: E simplu. Eu sînt, hai să zicem, o mașină cu un demaraj mai greu. De aceea, în cursul unui meci, trebuie să fiu solicitat mai mult pentru curse. Dacă mă răcesc, îmi revin cu dificultate.
Rep: **Cine a fost cel mai bun «șofer» al tău?**
O: Au fost doi: Titus Ozon și Mișu Smărăndescu. Ei au fost ceva mai atenți decît bunul meu prieten Viorel Mateianu la frecvența sprintu- a considerat mult prea devreme că sînt bun de... D.A.C., acum doi ani...
Rep: **Atunci cînd ai intrat în școala de antrenori...**
O: Fără să abandonez, însă, ideea că voi mai juca. Chiar atunci, la școala de antrenori, profesorii mei, Braun și Roșculeț, mi-au spus mereu că mai pot juca mulți ani și mi-au dat curaj.
Rep: **Cum îți explici longevitatea?**
O: Un jucător cumpătat nu e de loc bătrîn la 35 de ani.
Rep: **Într-adevăr, mulți se pierd din pricina...**
O: Stoicescu ar fi putut avea astăzi o clasă peste toate extremele stînga din țară, iar Valerică Soare l-ar fi obligat pe Mocanu să mai aștepte un pic tricoul echipei naționale.
Rep: **Cine-ți place dintre tineri?**
O: Vin destui. Dumitriu și Dobrin (dacă scot masca cu care vor să obțină aplauze), Radu Nunweiller, Năftănăilă.
Rep: **Tragi tot la brașoveni.**
O: Sînt, într-adevăr, din Bod, de lîngă Brașov, dar asta n-are nici o legătură cu faptul că Năftănăilă e, poate, cel mai complet half al nostru.
Rep: **În rest?**
O: Sătmăreanu, atunci cînd nu joacă împotriva lui Țarălungă.
Rep: **De ce?**
O: Țarălungă îl joacă undeva pe dedesubt și segmentele lui Sătmăreanu sînt mari **(vezi? — din nou e vorba de segmente și de viteză de reacție, ca și la mine)**, iar «lunganul» nu se simte prea bine împotriva «copiei» lui Loubet. Deși, sînt sigur, Sătmăreanu va crește mult prin experiență...
Rep: **Stop?**
O: **Nu.** Adaugă-l pe Mândoiu, pe care îl văd în echipa națională în cel mult un an, și pe Vigu, acest «ucenic vrăjitor» care, dacă va fi lăsat să joace mai mult, va deveni un mare jucător.
Rep: **Dacă va fi lăsat să joace — ai spus...**
O: E absolut obligatoriu. Avem mulți fotbaliști care nu joacă. Oameni care se pierd. Oameni de tipul excelentului Crișan de la C.C.A....
Rep: **Și soluția?**
... preț. Cred ca s-ar putea merge pînă acolo încît cluburile în care un tînăr e «barat» de un... nume, să-l împrumute — pe un termen oarecare — unei alte echipe, care îl va putea folosi mereu. Aud că fratele lui Mazzolla e împrumutat Veneziei pînă se «coace». La fel Capellini, care a fost împrumutat și el, dacă nu mă -nșel, Atalantei. De ce n-am face și noi la fel? Nu avem dreptul să-i aruncăm pe tineri într-o ecluză și să nu mai deschidem porțile.
Rep: **Și aici ai dreptate, Nae. Ia spune-mi acum, ce părere ai de «norocul» lui Mîndru?**
O: Dacă ar fi avut un pic de noroc, ar fi fost în echipa națională. Așa, însă e doar un portar mare.
Rep: **De cîte ori ai jucat în echipa națională?**
O: De șapte ori. Apoi am abdicat în favoarea lui Pîrcălab. E adevărat, am avut un succesor de... sînge albastru, dar și eu am o oarecare vină în această mult prea rapidă abdicare.
Rep: **Cu cine te-ai împăcat mai bine în «națională»?**
O: Cu mult hulitul Dridea. Pentru mine Mircea a fost un adevărat coechipier. Întotdeauna «s-a arătat la joc». Mai mult ca oricare altul. Asta nu se prea vede din tribună. Dar, în fotbal există destui «șmecheri», care știu să se «ascundă» și să te lase cu mingea, singur-singurel. Mircea e unul din cei care nu au făcut lucrul ăsta niciodată. A jucat cinstit, întotdeauna în prima linie, acolo unde e focul mai mare.
Rep: **De ce crezi că în ultima vreme se șutează puțin de la distanță, cînd aglomerarea apărării ar recomanda șutul?**
O: Desigur că imperfecțiunea tehnică are un rol mare, dar m-aș gîndi și la altceva. Jucătorilor noștri le e frică de șut. Nu pentru că ar rata. Ci pentru că tribuna nu te iartă și își cam bate joc de tine cînd tragi «peste» sau alături. Așa se creiază reflexul de apărare al jucătorului, care renunță din ce în ce mai ușor la șut.
Rep: **Și ce-i de făcut?**
O: Asta-i misiunea voastră, a ziariștilor.
Rep: **Și mai spuneai că nu ai**

ȘTIINȚA PETROȘANI

O REPREZENTANTĂ A RUGBIULUI DE TRADIȚIE DIN VALEA JIULUI

Sfîrșitul ediției 1966 a campionatului național de rugbi. Pe primele locuri în clasament: Grivița Roșie, Steaua, Dinamo, Farul, Știința Petroșani... Așadar locul V după cei trei «mari» ai rugbiului românesc și după cea mai bună echipă a provinciei în această ediție.

Ce își propune Știința în 1967? Din punctul de vedere al clasamentului, titlul de primă echipă a provinciei, deci locul IV și poate, cine știe, o «intercalare» între cele trei abonate la locul I, Grivița Roșie, Steaua și Dinamo.

Primele rezultate obținute în noul campionat par să confirme locul ocupat (5) și să justifice aspirațiile studenților rugbiști minieri pentru cele ce își propun.

Ca orice echipă studențească, Știința Petroșani se bazează, printre altele, pe elan. Cu cîtva timp în urmă acest element a primat de multe ori asupra celor de ordin tehnico-tactic și nu puține au fost cazurile cînd partidele cîștigate se datorau mai ales dăruirii totale din timpul meciurilor. Să recunoaștem că această manieră de joc, uneori necesară cel puțin în fața echipelor mai bine cotate ca posibilități tehnice, nu trebuia permanentizată în dauna practicării unui rugbi în adevăratul înțeles al cuvîntului. Primul care a înțeles acest lucru a fost antrenorul echipei, ing. Nae Ureche, fost jucător, animatorul principal al jocului cu balonul oval la Institutul de Mine din Petroșani.

În ce a constat deci... transformarea? În primul rînd în trecerea de la un joc închis, pentru rezultat, la un joc ofensiv, «la mînă». În fond aceasta este orientarea majorității echipelor noastre, iar Știința Petroșani, formație care venea din urmă, nu putea face excepție de la această regulă. În definitiv, «încercarea... moarte n-are!» Și totuși «moartea» a fost destul de aproape în ediția din 1965 a campionatului, cînd echipa s-a salvat de la retrogradare doar pe linia de sosire.

În condițiile unui climat puțin favorabil, fiind vorba aici în special de disputa permanentă pentru accesul pe stadionul din Petroșani, antrenorul și băieții săi au perseverat pe drumul ales și rezultatele s-au văzut chiar în campionatul următor (1966), în care echipa a pierdut locul IV numai datorită esaverajului.

Dacă, așa cum spuneam, din punct de vedere al clasamentului, acest loc se dorește a fi îmbunătățit cu cel puțin o unitate, echipa își propune progresul cu o clasă și din punctul de vedere al jocului practicat. Este posibil acest progres? Răspundem fără ezitare: da! Facem această afirmație gîndindu-ne la plusul de tehnicitate cîștigat, la forța de joc a grămezii, la dezinvoltura liniei de treisferturi și la pofta de joc a tuturor componenților echipei.

Impetuozitatea lui Săbău, clarviziunea și prezența de spirit în joc a lui Humeniuc, detenta lui Hristovici sau a lui Pop, experiența lui Manolache, forța lui Dijmărescu sau Făgărășanu, siguranța lui Iliescu, viteza lui Drăcea sînt atu-urile cu care echipa speră să-și realizeze țelul propus. Linia de treisferturi este din ce în ce mai solicitată, iar victoriile realizate se datorează tot mai des marcărilor prin încercare. De altfel e foarte bine așa, deoarece Știința tot nu are un transformer de talie și chiar dacă l-ar avea, solicitarea lui repetată nu ar fi compatibilă cu noua orientare în joc a echipei.

Din nefericire, succesul deplin al acestei echipe — care continuă o veche tradiție de peste 3 decenii de rugbi în Valea Jiului — nu este condiționat numai de ea însăși. Dacă sprijinul organelor sportive locale ar fi mai consistent, poate că împlinirea ar fi mult mai aproape de reușită. Și încă ceva! Turneul Științei Petroșani în Polonia, din luna decembrie a anului trecut, a demonstrat că echipa poate face față și unor întreceri internaționale cu adversari bine cotați. Cum și rezultatele întîlnirilor internaționale se cer confirmate, ne punem firească întrebare: pe cînd o echipă franceză de rugbi și la Petroșani?

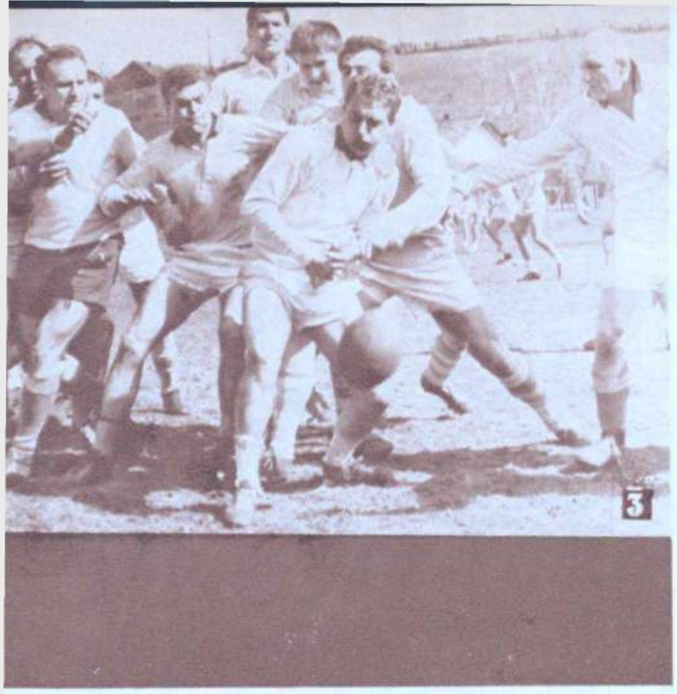
Fotoreportaj:
Ing. Aurel DULA

LOTUL ECHIPEI DE RUGBI «ȘTIINȚA» — PETROȘANI. **Sus.** De la stînga la dreapta: **Jean MOROMETE** — linia treia, 24 ani, 1,88 m, 85 kg, student; **Alexandru POP** — linia treia, 21 ani, 1,87 m, 88 kg, student; **Jean FLORESCU** — linia treia, 34 ani, 1,81 m, 85 kg, student; **Mircea MANOLACHE** — pilier, 39 ani, 1,80 m, 94 kg, inginer; **Ioan DIJMĂRESCU** — pilier, 32 ani, 1,80 m, 90 kg, asistent ing.; **Aurel MOISEANU** — pilier, 27 ani, 1,73 m, 79 kg, student; **Ioan STAMATE** — linia doua, 25 ani, 1,85 m, 84 kg, student; **Ioan MOROE** — linia doua, 28 ani, 1,86 m, 88 kg, student; **Nicolae URECHE** — antrenorul echipei, inginer.

Jos: Petre HRISTOVICI — linia doua, 28 ani, 1,85 m, 85 kg, student; **Valeriu SĂBĂU** — centru, 28 ani, 1,77 m, 75 kg, student; **Iulian IONESCU** — fundaș, 27 ani, 1,82 m, 90 kg, student; **Aurel BOJENESCU** — taloner, 24 ani, 1,68 m, 70 kg, student; **Cornel HUMENIUC** — mijlocaș la grămadă, 25 ani, 1,69 m, 65 kg, student; **Ioan ILIESCU** — mijlocaș deschidere, 30 ani, 1,69 m, 70 kg, student; **Anatol IPSILANTE** — fundaș, 22 ani, 1,74 m, 84 kg, student; **Dan DUTULESCU** — aripă, 21 ani, 1,80 m, 77 kg, student; **Simion DRĂCEA** — centru, 28 ani, 1,68 m, 68 kg, asistent ing.

Lipsesc din fotografie: **Horia FĂGĂRĂȘANU** — pilier, 27 ani, 1,87 m, 114 kg, student; **Mihai DUMITRESCU** — linia treia, 34 ani, 1,86 m, 86 kg, inginer; **Mihai IONESCU** — centru, 27 ani, 1,70 m, 68 kg, student; **Alexandru DRAGOȘ** — centru, 22 ani, 1,76 m, 66 kg, student; **Ion CHIRIAC** — aripă, 29 ani, 1,79 m, 76 kg, inginer; **Ion DOBINOIU** — pilier, 20 ani, 1,79 m, 85 kg, student; **Mihai AVARVAREI** — aripă, 20 ani, 1,79 m, 70 kg, student.

PLEDOARIE PENTRU O „NAȚIONALĂ“ CU ADEVĂRAT REPREZENTATIVĂ

UN AJUTOR substanțial în activitatea spre mai bine a studenților rugbiști mineri îl oferă, cu consecvență, președintele secției de rugbi a Științei Petroșani, conf. dr. ing. Nicolae Popescu.

ÎN FOTOGRAFII:

1. Cornel Humeniuc, talentatul mijlocaș la grămadă al echipei, într-o atitudine caracteristică.

2. «Veteranii» echipei: Jean Florescu, Ioan Dijmărescu, Mircea Manolache și Ioan Iliescu (de la stînga la dreapta).

3. Petre Hristovici, proaspătul campion european la bob 4 persoane, este, după cum se vede, și un bun rugbist. Iată-l în fotografia alăturată în luptă directă pentru balon în meciul de campionat cu Agronomia Cluj (9—0 pentru Știința).

4. Sandu Pop, un «prinzător» cu o bună detentă, aflat în plin proces de maturizare.

5. Valeriu Săbău, candidat la un post în echipa națională, explică coechipierului său Petre Hristovici cîteva detalii de natură tehnică.

Toți acei care iubesc rugbiul, mai presus decît toate celelalte sporturi, încearcă un sentiment de nespusă bucurie văzînd că balonul oval s-a răspîndit în întreaga țară. Și această satisfacție este cu atît mai mare, cu cît mulți dintre tinerii noștri au dovedit aptitudini deosebite pentru rugbi.

În campionat, acest fapt se manifestă prin echilibrul valoric tot mai pronunțat între formațiile bucureștene și cele provinciale, echilibru exprimat îndeosebi de cîțiva ani încoace. Acesta este un bun cîștigat. A apus pentru totdeauna, se pare, epoca «galopurilor de sănătate». Astăzi, nici o echipă — fie ea chiar din «clubul celor trei mari», care și-au împărțit între ele ultimele 19 titluri de campion — nu mai merge în «plimbare» atunci cînd se deplasează în țară. Despre nici o partidă nu se mai poate spune acum că este dinainte jucată.

Dacă așa se prezintă lucrurile în privința întrecerii interne — campionatul — să vedem cum stau ele atunci cînd este vorba de echipa națională. Influențează acest progres al formațiilor provinciale alcătuirea XV-lui nostru reprezentativ? Cercetîndu-se lotul, recent aprobat de colegiul de antrenori, se constată lesne că, dacă în campionat se manifestă din plin acea egalare a valorilor, în ceea ce privește viitoarea echipă națională există în această direcție un dezechilibru evident. Dar iată lotul actual: fundași — **Penciu** (Steaua), **Marinescu** (Grivița Roșie), **Dăiciulescu** (Dinamo); treisferturi — **Țibuleac, Irimescu, Wusek** (Grivița Roșie), **Dragomirescu, Nica** (Dinamo); mijlocași — **Oblemenco** (Grivița Roșie), **Florescu** (Rulmentul Bîrlad), **D. Nicolae** (Progresul); înaintași linia a treia — **Demian, Șerbu** (Grivița Roșie), **Rășcanu** (Dinamo), **Prosi** (Steaua); linia a doua — **M. Rusu, Veluda** (Grivița Roșie), **Țuțuianu** (Dinamo), **Șerban** (Steaua); linia întîia — **Dinu, Onuțiu** (Grivița Roșie), **Baciu** (Dinamo) și **Mihalașcu** (Rulmentul Bîrlad). Deci, pentru a recapitula, 11 de la Grivița Roșie, 6 de la Dinamo, 3 de la Steaua, 1 de la Progresul și 2 de la... Rulmentul Bîrlad.

Se pune întrebarea — în celelalte echipe din provincie nu se găsesc jucători care să merite cinstea de a îmbrăca tricoul național? Pentru a vedea exact cum stau lucrurile, să luăm un exemplu. Cel al Politehnicii Iași (locul IV în clasament), pentru că e cel mai tipic. Rezultatele din acest an față de cei mai tari: 3 — 3 cu Steaua, 0 — 3 cu Grivița, în deplasare, după o partidă absolut egală ca valoare, și 0 — 3 cu Dinamo. E evident că în obținerea acestor rezultate **Poli** a beneficiat în primul rînd de jocul bun al înaintașilor ei și într-o mai mică măsură de aportul liniei de treisferturi. Și atunci întrebăm: oare excelenții ei înaintași ar dezonora lotul nostru reprezentativ? **Dăscălescu, Iftimie, Chifan, Rosenberg, Spiratos, Pandele** nu meritau chiar nici o atenție? Oare cum și-a permis comisia de selecție să-i elimine dintr-un trial, unde chipurile erau chemați cei mai buni ca să li se verifice posibilitățile? (doar Rosenberg a fost invitat). Situația este valabilă și pentru celelalte formații provinciale (vezi **Duță** — Bîrlad, **Pop** — Petroșani, **Ștefu** și **Iureș** — Cluj etc.). În asemenea condiții sîntem îndreptățiți, credem, să punem sub semnul îndoielii valoarea și seriozitatea trialului,

mai buni, nu poate fi tratat drept un act formal.

Noi apreciem că era mult mai bine să se constituie două formații — una bucureșteană, pe scheletul celei mai tari echipe a momentului, să spunem Grivița Roșie, și o alta, judicios alcătuită din jucători provinciali. Și aceste formații să fie lăsate să joace normal, fără schimbări de colo-colo. Astfel, și jucătorii ar fi abordat trialul cu mai multă ambiție și interes, simțind că e vorba de **obiectivitate**. Credem că ar fi fost o treabă mai serioasă și oricum mai utilă, mai edificatoare pentru selecționeri.

Să fim bine înțeleși. Nu sîntem împotriva jucătorilor bucureșteni. Căutăm doar, pe cît posibil, să fim mai obiectivi decît antrenorii echipelor bucureștene, care propun echipa națională și-și apără, din păcate, prea mult anumite interese de club, avînd în mînă «pîinea și cuțitul». Va veni meciul cu Portugalia (28 mai la Lisabona). Așadar, o deplasare frumoasă, agreabilă. Este omenească slăbiciunea să dorești să-ți plimbi proprii jucători. Și, poate, n-am avea nici o obiecție dacă toți cei selecționați s-ar detașa **net** ca valoare. Dar lucrurile nu stau de loc astfel. E vorba, e drept, de jucători buni, dar nu excepționali. De aceea sîntem îndrituiți să întrebăm de ce Marinescu și nu Duță? De ce Șerbu și nu Marin Pompiliu sau Radu Iftimie? De ce Veluda și nu Dăscălescu ș.a.m.d.? Am fi curioși să aflăm răspunsul celor care au făcut selecția.

Noi credem că apărînd rugbiul din provincie apărăm de fapt cauza rugbiului în general. Cînd e vorba de culorile și prestigiul sportiv al țării, nimeni nu are dreptul să se joace. Nu au ce căuta aici interesele de grup. În echipa națională trebuie să fie selecționați cu adevărat numai cei mai buni. **Echipa reprezentativă nu este a unui club, nici măcar a unui oraș. Ea trebuie să fie a țării întregi și în nici un caz nu trebuie să fie confundată cu o «proprietate personală» de cutare sau cutare antrenor.**

Socotim că Biroul F.R.R. ar trebui să intervină energic și cît mai repede pentru a curma o situație ce se aseamănă cu un abuz și care riscă să compromită pe viitor progresele atît de evidente ale rugbiului din ultimul timp. Credem că vom fi înțeleși. Noi nu pledăm pentru echipele provinciale din sentimentalism, ci din rațiuni de obiectivitate, în singura dorință de a servi cauza rugbiului.

*

La ora cînd scriem aceste rînduri ne mai desparte doar o săptămînă de partida cu Italia (14 mai). Desigur, nu se mai poate schimba mare lucru; probabil că nici pentru jocul cu Portugalia. Socotim, că oricum, întîlnirile cu Italia (învinsă la 26 martie la Toulon, net, cu 60 — 13 de către XV-le Franței) și Portugalia (o echipă de valoare modestă) nu vor ridica probleme deosebite și vor fi cîștigate. (Poate tocmai de aceea ar fi fost de dorit să promovăm cu curaj și jucători mai puțin cunoscuți din țară). Totul e să nu ne culcăm pe presupușii lauri ai victoriilor, ci să privim în viitor. De altfel, pledoaria noastră nu are valabilitate decît privind lucrurile în perspectiva lor.

MAGAZIN sportiv

SECTORUL COPIILOR

La Cluj, stadionul din parcul orașului are un sector special rezervat pentru copii. Este porțiunea din tribună de unde cei mai mici simpatizanți ai echipei lui Ivansuc, primiți gratuit pe stadion, urmăresc cu sufletul la gură meciurile «Universității». De cele mai multe ori, cunoscuta galerie clujeană a adulților pălește în fața entuziasmului copiilor.

Credem că și pe celelalte stadioane din țară s-ar putea rezerva un colțișor pentru copiii îndrăgostiți de fotbal. Sîntem siguri că în felul acesta ar putea fi economisite sume importante care se cheltuiesc cu... întreținerea gardurilor și a straturilor de flori din jurul stadioanelor.

GOL!

Această deosebit de spectaculoasă fază de handbal ne-a fost trimisă de corespondentul nostru **Ion Popescu** din Ploiești. Trebuie să recunoașteți că imaginea pledează pentru frumusețea jocului la semicerc, explicînd, totodată, de ce meciurile de handbal cuceresc din ce în ce mai mulți spectatori. *(Fază din partida Rafinăria Teleajen — C.S.M. Reșița 26—10. Atac și gol la poarta reșițenilor.)*

FELICITĂRI

Desigur, iubitorii fotbalului l-au recunoscut pe tînărul din imaginea de mai sus. Este **Florea Voinea**, înaintașul central al echipei Steaua. În ziua cînd a făcut această fotografie, Voinea nu a mai pricinuit nici un oftat simpatizanților săi, dimpotrivă, a primit numai felicitări. A fost ziua cînd cunoscutul fotbalist s-a căsătorit. Iată-l împreună cu frumoasa sa soție, Camelia, studentă în ultimul an la Facultatea de filologie. Și din partea revistei noastre, cele mai frumoase urări tinerei perechi.

ACUM PATRU DECENII

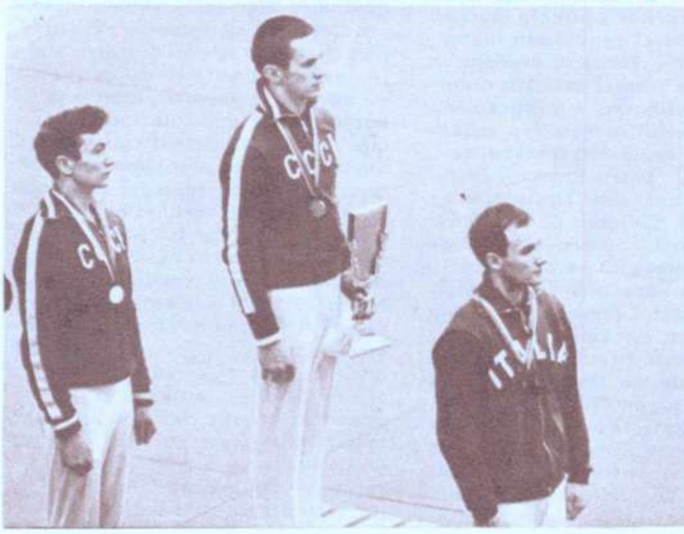
Pe locul unde se află azi cochetul stadion al Republicii, a fost inaugurat în anul 1926 stadionul O.N.E.F., o bază sportivă modestă în comparație cu cea de astăzi, dar care, pentru vremea aceea, însemna totuși ceva. În prima zi cînd și-a deschis porțile pentru marele public (19 septembrie, 1926), O.N.E.F.-ul a găzduit un eveniment sportiv de mare atracție: meciul internațional de fotbal dintre reprezentativele orașelor București și Belgrad. Victoria a revenit oaspeților cu scorul de 3—2. Iată alăturat echipa de atunci a Bucureștiului, din care făceau parte cîțiva fotbaliști care au jucat și în reprezentativa țării. De la stînga la dreapta, **sus:** Petrovici — arbitru, Dumitrescu, Stanciu, Barbu II, Istvanfi, Cristescu, Octav Luchide — secretarul general de atunci al F.R.F., Radu Istrate —

DARURI PENTRU HOCHEIȘTI

Iată în fotografia de mai jos una din puținele... faze liniștite care au avut loc pe patinoarul din localitatea sovietică Iaroslavl, unde s-a desfășurat turneul internațional de hochei al echipelor de tineret din U.R.S.S., Suedia, Cehoslovacia, Finlanda, R.D.G., Ungaria, Polonia și România. Este momentul în care cele mai tinere sportive din Iaroslavl fac daruri hocheiștilor. În prim plan, echipa României.

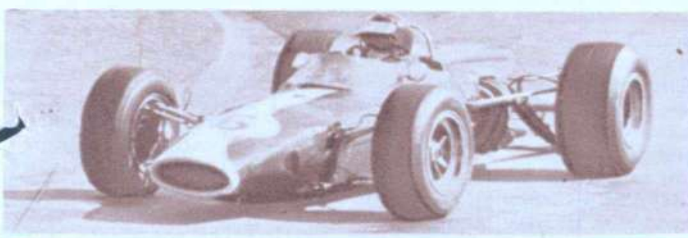

DOAR 70 DE SUTIMI

Cuplul sovietic Mihail Voronin — Viktor Lisiţki a dominat întrecerile masculine de gimnastică de la «europenele» desfăşurate la Tampere, şi numai un avantaj de 70 de sutimi de punct a hotărît victoria lui Voronin la «individual compus». În imaginea de sus, Lisiţki, principalul adversar al campionului, evoluînd la paralele. Jos, podiumul învingătorilor la «individual compus»: 1. M. Voronin (58,00 p) — în mijloc, 2. V. Lisiţki (57,30 p) — în stînga 3. Franco Menichelli (57,25 p).

JIM CLARK ÎN ACTUALITATE

Recent, s-a deschis în Franţa, pe circuitul de la Pau, sezonul curselor de automobile de viteză. Printre participanţii la întrecerea «bolizilor» s-a aflat şi renumitul automobilist englez Jim Clark. În fotografia de sus, îl puteţi vedea pe acest temerar al volanului în maşina sa, Lotus. În imaginea de jos, Jim Clark (ultimul din dreapta), purtînd laurii învingătorilor, s-a fotografiat împreună cu doi dintre admiratorii săi.

ÎN GARDĂ

În localitatea Rodleben din R.D. Germană activează de peste 15 ani un centru sportiv pentru tineret. Imaginea din dreapta ne prezintă un moment de la antrenamentul secţiei de scrimă. Zece sportivi urmăresc cu atenţie demonstraţia pe care antrenorul Gerhard Düben (stînga) o

GOLGHETERUL

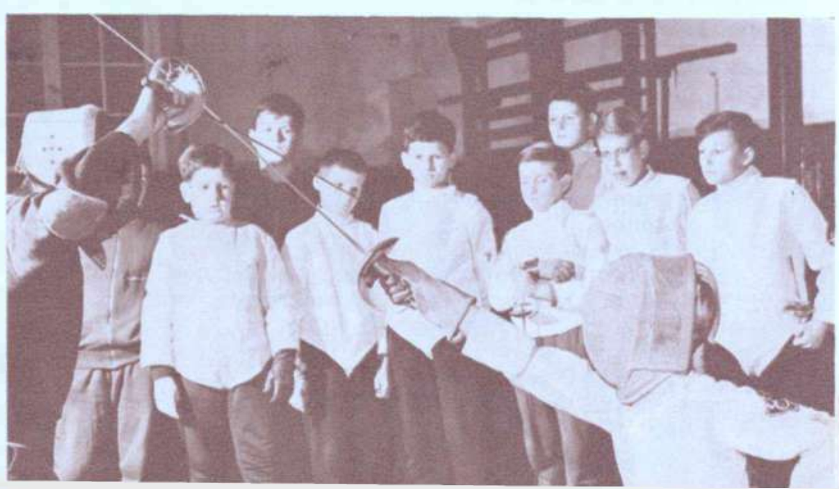

Iată hocheistul care, la campionatele mondiale de hochei de la Viena, a înspăimîntat toţi portarii. Este cunoscutul atacant sovietic A. Firsov, golgheterul ultimei ediţii a «mondialelor». Despre atacul forte al echipei U.R.S.S. ne vorbeşte deosebit de elocvent clasamentul golgheterilor, în care primele 5 locuri sînt ocupate de hocheiştii sovietici.

„PLIMBĂRILE“ LUI ROELANTS

Belgianul Gaston Roelants, campion olimpic la Tokio, continuă să-şi înscrie în palmares noi victorii. Iată-l, de o prospeţime uimitoare şi rîzînd fericit ca după o simplă plimbare, după ce a terminat victorios cea de a 54-a ediţie a Crosului Naţiunilor, disputată la Barry (Ţara Galilor). Roelants a parcurs cei 12 km ai traseului în 36'03, dovedind o formă... prematură.

A BĂTUT TOATE RECORDURILE

Întrecerile de sărituri cu schiurile, care au avut loc pe trambulina de la Vikersund (Norvegia), au prilejuit germanului Mannfred Queck realizarea (bineînţeles, involuntară) unei «performanţe» deosebite. Priviţi fotografia. S-a apreciat că în momentul dezechilibrării, care l-a adus în această situaţie, Mannfred se deplasa cu o viteză de peste 100 km pe oră. În ciuda acestui fapt, doar schiurile s-au rupt în timpul rostogolirii, schiorul german alegîndu-se cu cîteva neînsemnate vînătăi.

TRANSFERATUL de la SALUBRITATE

— De ce stropeşti numai în faţa porţii?
— Am auzit că numai aici acţionează... măturătorul!

Desen de Al. CLENCIU

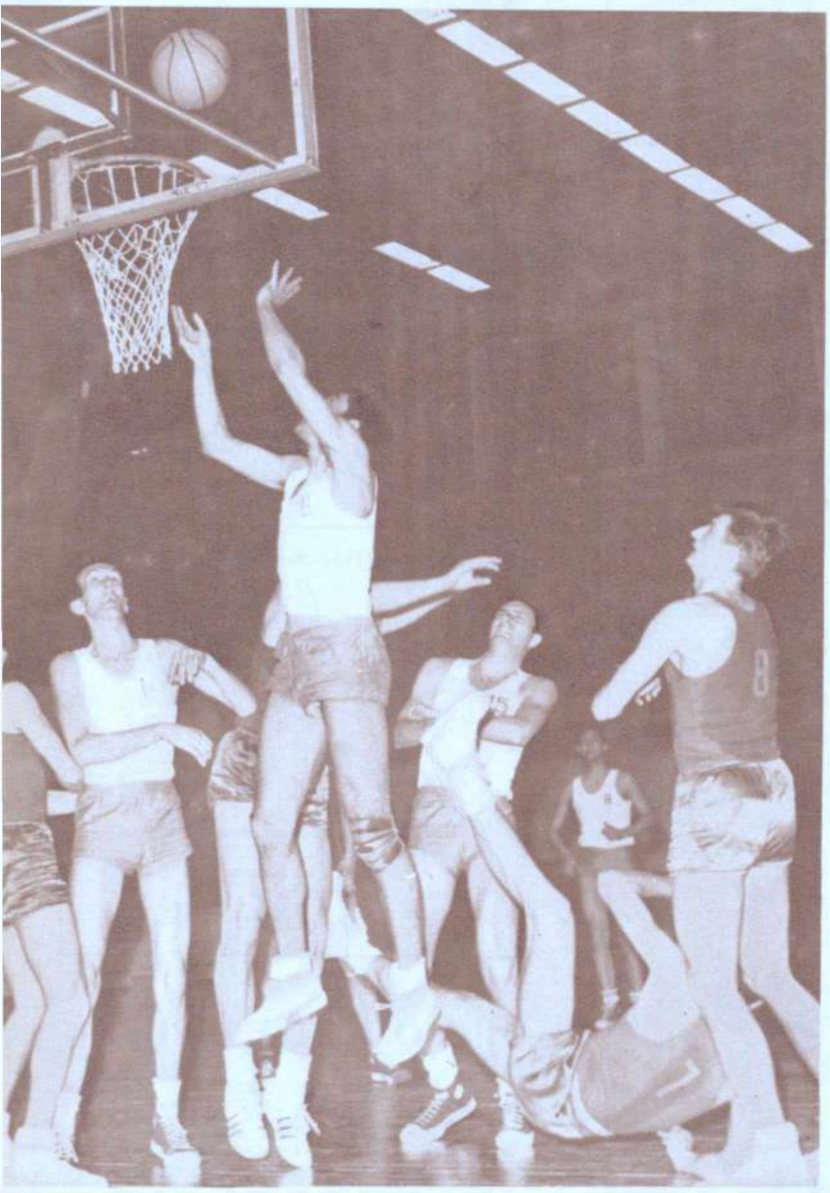
MICROMOTIVE HIPICE

- Culmea hipismului: să călăreşti cai verzi pe... pereţi.
- Juniorii la hipism se cheamă... mînji?
- Hipodrom: velodromul... călăreţilor.
- Calul de dar nu se caută... la hipodrom.
- Cravaşa: schimbător de viteză... hipic.
- Hipişti! Buturuga mică răstoarnă... calul mare.
- Ciclism: sportul cu pedale. Atunci hipism: sportul cu... zăbale?
- Derbi: gală... hipică.
- Mînz: mini-cal.
- Dîrlogi: ghidonul... calului.

Titi GHEORGHIU-Vaslui

ÎN CAMPIONATUL MASCULIN DE BASCHET

Un final mediocru, dar proporțional

Luptă acerbă sub panou în ultimul meci Steaua—Politehnica (84—76). Dudescu (9) va cîștiga, surprinzător, într-o companie selectă: de la stînga spre dreapta, Niculescu (S), Jekely (P), Gheorghe (S, mascat de Dudescu), Molin (P, 15), Dimancea (S, căzut) și Barău (S).

Foto: R. WAGNER — Cluj

CINCI zile de-a rîndul, orașul de pe Someș a găzduit în frumoasa Sală a Sporturilor ultimele meciuri din campionatul republican masculin de baschet. De fapt, credem că amintind de această sală am numit și unica justificare a programării la Cluj a acestui turneu. Nu vedem de ce a fost nevoie de o transbordare de proporții: patru formații bucureștene și una din Timișoara au luat drumul Clujului, cu cheltuieli mari, chipurile pentru a se «face rețetă». Și rețetă nu s-a prea făcut... Nu de alta, dar nici măcar altădată entuziastul public clujean n-a fost încîntat de cele 15 meciuri care au încheiat disputa pentru titlu.

CHIAR, de ce lipsă de interes din partea suporterilor? Mai întîi, pentru că avansul cu care lua startul Steaua cerea o... minune pentru a readuce în discuție titlul, evident în orice caz un «dialog» cu Dinamo. Dar minunea nu s-a produs... «Asul de atù» al Universității Cluj, Demian, indisponibil, a lipsit dintr-o confruntare pe care altfel Steaua ar fi așteptat-o cu mare neliniște, iar Dinamo cu mari speranțe: ar fi fost marele prilej de menținere a interesului. Studenții bucureșteni, sosiți după un turneu pe cît de... fulger, pe atît de obositor, în Turcia, au reușit să amenințe numai un timp situația campionilor. (Oricum, victoria din turneul interbucureștean asupra dinamoviștilor a atîrnat greu în balanță. Fără ea, campionatul s-ar fi decis tot în meciul direct Dinamo — Steaua...). Și așa, cu numai două înfrîngeri în 27 de meciuri, Steaua a cucerit cel de al 10-lea titlu din cei 17 ani de existență ai secției de baschet. Un dar frumos pe care secția îl aduce clubului cu prilejul apropiatei a 20-a aniversări de la înființare!

MEDIOCRITATEA turneului, desigur în primul rînd pe plan tehnic propriu-zis, nu scade din meritele cîștigătorilor. Principalul este acela de a nu fi «lăsat» puncte pe parcurs, spre deosebire de dinamoviști. Se știe de ani de zile că nu candidează la titlu decît aceste două formații, încît, în general, cele trei meciuri pe sezon dintre Steaua și Dinamo București rezumă disputa. Faptul că în această ediție soarta tricourilor și medaliilor au hotărît-o, în egală măsură, meciurile Universitatea Cluj — Dinamo București și Politehnica București — Dinamo București (ambele în retur) nu înseamnă, din păcate, că am asistat, în sfîrșit, la un reviriment, la o echilibrare a forțelor, la o sporire a interesului pentru campionat, implicit la un progres al baschetului masculin. Decalajul valoric dintre protagoniste și «rest» a rămas intact. Scorurile uneori destul de strînse, adesea limitate ca proporții, nu au exprimat reala diferență de potențial, ci doar dezinteresul în fața adversarilor net inferiori și ilustrarea a ceea ce se cheamă «avantajul terenului» (deseori avantajul de a fi gazda... arbitrilor).

IATĂ-NE ajunși la cel mai vulnerabil punct, pentru moment, al baschetului nostru masculin: arbitrajul. N-am văzut, n-am auzit și nici nu ne-am fi închipuit că se poate arbitra așa de prost cum s-a arbitrat la Cluj. Uneori — suprem dispreț al publicului — s-a rîs pur și simplu! Dacă într-adevăr ridicolul ar ucide, majoritatea celor care au arbitrat la Cluj... erau morți! Decizii inverse în contactele personale de joc, interpretări diferite la faze identice în fond, ba chiar, fapt rizibil cu care au culminat meciurile, schimbarea între doi jucători la executarea unei aruncări libere — iată cîteva «mostre» puține la număr...

CEVA despre jucători. Punctul de plecare în aprecierea valorică a unui sport și a unor sportivi trebuie să fie doar comparația cu nivelul internațional. Impresia generală a specialiștilor prezenți este că nu stăm prea bine. Locurile ocupate în ultimii ani în competițiile de amploare, în speță «europenele», sînt nemulțumitoare. Totuși, jucători de valoare, strict individual apreciați, avem. Poate nu foarte mulți, dar... există semne, sau, dacă vreți, perspective. Numai că se impune efectuarea unor eforturi uriașe la antrenamente, exprimate însă nu în primul rînd prin cantitatea de efort fizic, ci prin aceea, deficitară, a eforturilor psihice, morale, de voință. Participarea conștientă și activă a sportivilor la pregătire — iată, după părerea noastră, cheia succesului!

«EUROPENELE» din septembrie (Helsinki) oferă ocazia...

G. RUSSU-ȘIRIANU

FIȘIER

ATLETISM

Recorduri mondiale

greutate	21,78	Randy Mattson	SUA

Recorduri republicane

seniori

disc	57,36	Iosif Naghi	Steaua
30 km	1h.42.28.4	Alexandru Arnăutu	Metalul Hunedoara
2 ore	35040,96 m	Alexandru Arnăutu	Metalul Hunedoara

juniori

400 m femei	56,8	Doina Bădescu	Rapid
4x100 m femei (echipe de club)	49,2	Viitorul București (Pretorian—Anghelescu—Duda—Tătar)	

ÎNOT

Recorduri europene

100 m spate	59,8	Roland Matthes	RDG
200 m spate	2.11.2	Roland Matthes	RDG

HALTERE

Recorduri mondiale și europene

Cat. semimijlocie	stilul împins	155,5	V. Kurenzov	URSS
Cat. semigrea	« smuls	151	Kalinicenko	URSS
	« aruncat	191,5	Kalinicenko	URSS
	« «	192	Sișov	URSS
	« total	490	J. Talts	URSS

TIR

Recorduri republicane

skeet	98	Gheorghe Sencovici	ȘS 1 Buc.
pistol calibru mare	588	Gavril Maghiar	Dinamo Buc.

N.M.

CUMPĂRAȚI MOTORETA

CARPAȚI

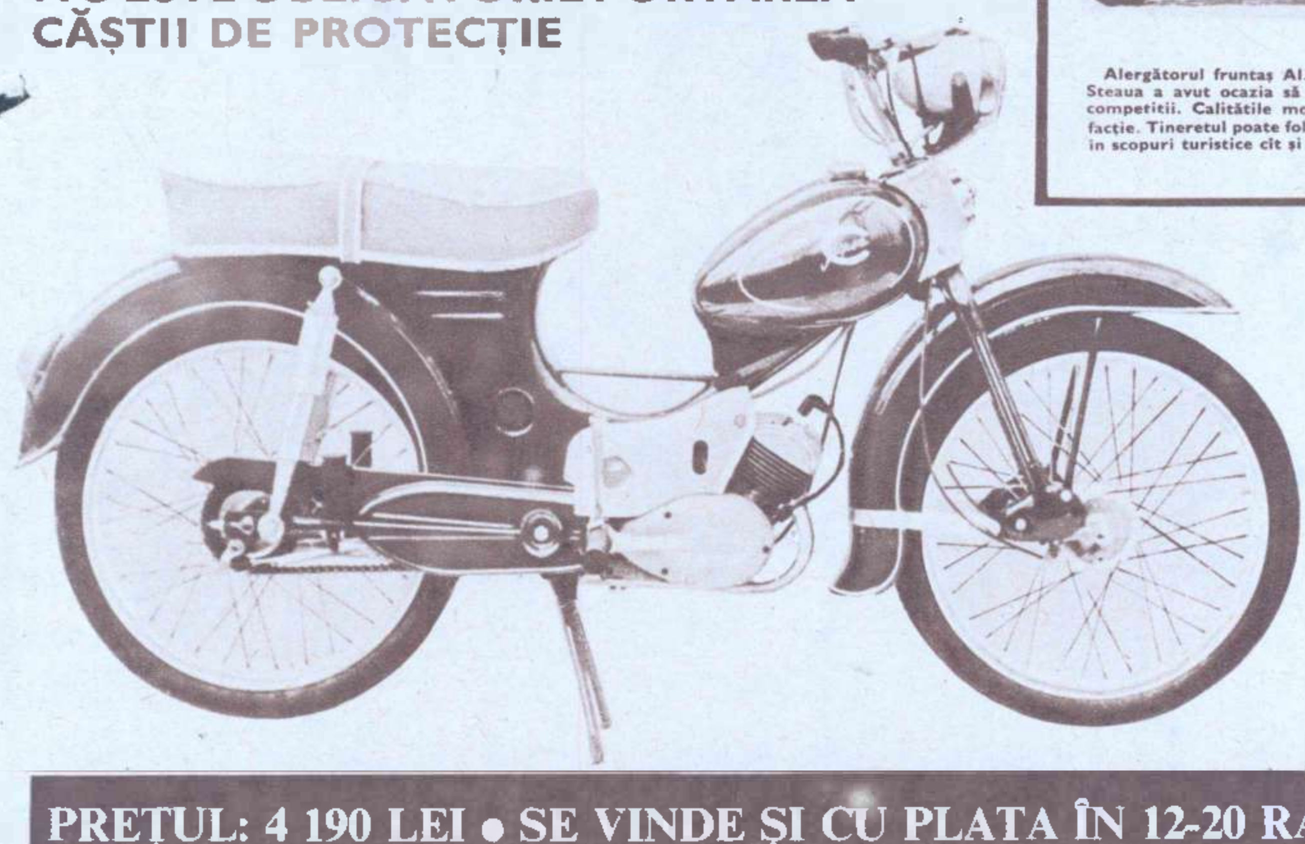
Maestrul sportului Gheorghe Ion, multiplu campion republican de motociclism recomandă motoreta Carpați ca un mijloc de deplasare comod, sigur și economic.

- **Motor M 103 în doi timpi; cilindree 68 cmc; raport de compresie 7 : 1; putere maximă 2,6 CP la 5 000 ture/minut; aprindere cu magnetou.**
- **Consum de benzină 1,8 /100 km.**
- **Viteză maximă 55 km/oră.**
- **Suspensii robuste și sigure: în spate telescopică, în față cu arc.**
- **Frînă spate și față cu saboți.**

NU ESTE OBLIGATORIE PURTAREA CĂȘTII DE PROTECȚIE

Alergătorul fruntaș Al. Ionescu-Cristea de la clubul Steaua a avut ocazia să încerce motoreta Carpați în competitii. Calitățile motoretei au dat deplină satisfacție. Tineretul poate folosi cu încredere motoreta atit în scopuri turistice cit și în concursuri.

Vehicul capabil să asigure o deplasare sigură și comodă pentru două persoane pe drumuri de diferite categorii.

PREȚUL: 4 190 LEI • SE VINDE ȘI CU PLATA ÎN 12-20 RATE LUNARE

SPORT

Redacția și administrația: Strada Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie, București. Telefoane: 11.91.13 și 11.10.05.
Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari.

Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN. Corector: Gh. RANETTI
Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii»

În luna aprilie 1962, revista noastră a prezentat-o, tot pe copertă, pe tînăra elevă din Cluj, Rozalia Baizat, surprinsă în zilele vacanței, la finalele campionatelor republicane școlare de gimnastică, pe «bîrna Soniei Iovan».

De atunci, străbătînd treaptă după treaptă, **ROZALIA BAIZAT-FILIPESCU** a ajuns pînă în lotul republican, reprezentîndu-ne în multe concursuri internaționale. Acum ea se pregătește pentru participarea la Campionatele Europene, care vor avea loc în Olanda, la Amsterdam, începînd de la 27 mai. Îi urăm în continuare mult succes!

Foto: Paul ROMOSAN

CITIȚI ÎN PAG. 9 REPORTAJUL CU GIMNASTELE NOASTRE CARE SE PREGĂTESC PENTRU CAMPIONATELE EUROPENE